

Sygn. akt II AKa 315/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec (spr.)
Sędziowie:	SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r.

sprawy

sprawy **R. K. (1)** oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k., art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

T. G. (1) i P. K. (1) oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

M. Ż. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1), T. W. (1) oskarżonych z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

M. C., P. M., R. G. oskarżonych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora co do oskarżonych R. K. (1), T. G. (1), P. K. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), J. C. (1) i Ł. K. (1) oraz apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 4 maja 2012 r. sygn. akt III K 8/08

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. G. (1) co do pkt II części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy;

II. na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. G. (1) co do pkt III części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy, z tym że równocześnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

umarza wobec T. G. (1) postępowanie o czyny jednostkowe zarzucane mu w punktach od 346 do 463 części wstępnej, obciążając kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa oraz stwierdza w związku z tym, że nie będą podlegały ponownemu rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Legnicy zachowania przypisane temu oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej, w ramach czynu ciągłego, w punktach od 1 do 104 (str. 318-337 zaskarżonego wyroku);

III. na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. G. (1) co do pkt IX części dyspozytywnej i na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. postępowanie co do czynów jednostkowych zarzucanych mu w punktach 682 i 683 części wstępnej umarza, obciążając kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa;

IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. G. (1) co do pkt VIII części dyspozytywnej;

V. stwierdza, że utraciło moc dotyczące oskarżonego T. G. (1) orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz dotyczące tego oskarżonego orzeczenia zawarte w punktach IV, XIV, XIX i XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

VI. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. K. (1) co do punktów I, III i VII części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy;

VII. stwierdza, że utraciło moc dotyczące oskarżonego R. K. (1) orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz dotyczące tego oskarżonego orzeczenia zawarte w punktach IV, XIV, XIX i XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

VIII. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1), P. K. (1) i T. W. (1) co do punktów II i III części dyspozytywnej oraz w stosunku do oskarżonego M. Ż. co do punktów II, III i XI części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy;

IX. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. Ż. co do pkt. X części dyspozytywnej oraz w stosunku do oskarżonego P. K. (1) co do pkt. XII części dyspozytywnej;

X. stwierdza, że utraciły moc dotyczące wyżej wymienionych oskarżonych orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności zawarte w pkt. XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz dotyczące ich orzeczenia zawarte w punktach IV, XIV, XIX i XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

XI. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych M. C., P. M. i R. G. w ten sposób, że wykonanie orzeczonych wobec nich w punktach XV, XVII i XVIII części dyspozytywnej kar po 1 roku pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres lat 2 (dwóch);

XII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. C. karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. C. kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 lutego 2007 roku do 30

kwietnia 2007 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

XIV. zwalnia oskarżonych M. C., P. M., i R. G. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz od opłat za obie instancje;

XV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. P., adw. P. N., adw. P. D. po 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonych M. C., P. M., R. G. w postępowaniu odwoławczym i po 138 zł tytułem zwrotu VAT.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy rozpoznał sprawę **R. K. (1), T. G. (1), P. K. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1)** oskarżonych o czyny z art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., którym postawiono w akcie oskarżenia łącznie 1290 zarzutów.

Ponadto rozpoznał sprawę **M. C., P. M. i R. G.** oskarżonych o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu tej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 4 maja 2012 r. uznał oskarżonego **R. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2002 roku do 8 lutego 2006 roku w G. założył i kierował grupą przestępczą, do której należeli obok niego także T. G. (1) (do dnia 25.07.2003 r. jako nieletni), P. K. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), J. C. (1) i Ł. K. (1), a mająca na celu popełnianie szeregu oszustw przy rzekomym sprowadzaniu samochodów z zagranicy na szkodę licznych przede wszystkim osób fizycznych – to jest czyny z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonych **T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), P. K. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1)** za winnych tego, że w okresie od sierpnia 2002 roku do 8 lutego 2006 roku w G. (w różnym w danym przedziale czasowym składzie osobowym) brali udział w grupie przestępczej założonej i kierowanej przez R. K. (1), która to grupa miała na celu popełnianie szeregu oszustw przy rzekomym sprowadzaniu samochodów z zagranicy na szkodę wielu przede wszystkim osób fizycznych, przy czym działali aktywnie w tej grupie co najmniej w okresie:

- **T. G. (1)** (z wyłączeniem odpowiedzialności karnej działania tego oskarżonego jako nieletniego do dnia 25.07.2003 r.) w okresie 23.08.2002 r. – 16.12.2002 r.; 16.12.2002 r. – 1.04.2003 r.; 1.04.2003 r. – 23.05.2003 r.; 17.07.2003 r. – 20.08.2003 r.; 19.01.2004 r. – 23.04.2004 r.; 2.06.2004 r. – 5.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.04.2004 r.; 13.01.2005 r. – 8.02.2005 r.; 4.06.2005 r. – 8.02.2005 r.; 8.07.2005 r. – 3.09.2005 r.; 29.08.2005 r. – 13.09.2005 r.; 7.12.2005 r. – 8.02.2006 r., (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko m.in. K., G., M., N., W., C.).

- **P. K. (1)** w okresie 16.12.2002 r. – 28.03.2003 r.; 01.04.2003 r. – 23.05.2003 r.; 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r.; 2.06.2004 r. – 5.10.2004 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko K., G., C.).

- **M. Ż.** w okresie od 23 sierpnia 2002 r. do 23.12.2003 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko K.).

- **T. W. (1)** w okresie 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r.; 19.01.2004 r. – 23.04.2004 r., sierpień 2004 r. – 5.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko m.in. G., M., C., W.).

- **Ł. C. (1)** w okresie 2.06.2004 r. – 5.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r.; 13.01.2005 r. – 4.06.2005 r.; 2.02.2005 r. – 8.02.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko N., W., C.).

- **J. C. (1)** w okresie 13.01.2005 r. – 4.06.2005 r.; 02.02.2005 r. – 8.02.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko N., W., C.).

- **Ł. K. (1)** w okresie 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r.; 13.01.2005 r. – 4.06.2005 r.; 2.02.2005 r. – 8.02.2005 r.; 2.06.2005 r. – 5.10.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. (przyjmując zaliczki od pokrzywdzonych poprzez konto prowadzone na nazwisko N., W., C.);

to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył im kary:

- **T. G. (1)** 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności;

- **M. Ż.** i **J. C. (1)** po 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- **Ł. C. (1)** 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- **P. K. (1)** 1 roku pozbawienia wolności;

- **Ł. K. (1)** i **T. W. (1)** po 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonych **R. K. (1)**, **T. G. (1)**, **M. Ż.**, **Ł. C. (1)**, **J. C. (1)**, **Ł. K. (1)**, **P. K. (1)** i **T. W. (1)** za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu w G., czynem ciągłym w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował R. K. (1), z tym, że w poszczególnych okresach czasu działając jak niżej podano w różnych konfiguracjach składu osobowego tej grupy (a także w niektórych przypadkach R. K. (1) działając wyłącznie w porozumieniu z T. G. (1), bądź też sam) – w sposób umyślny, z góry powziętym zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru i możliwości wywiązać się z zobowiązań, po uprzednim zamieszczeniu ogłoszenia prasowego o możliwości sprowadzenia samochodu z zagranicy, w krótkich odstępach czasu – odpowiednio dla każdego z oskarżonych w okresie między 23 sierpnia 2002 r. a 8.02.2006 r. – z wyeliminowaniem z odpowiedzialności karnej wobec oskarżonych K., G. okresu 14.07.2003 r. – 24.11.2003 r.; W. okresu od 23.08.2003 r. – 24.11.2003 r. wobec prawomocnego ich skazana za czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne w zw. z art. 12 k.k. i inne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie sygn. akt: II K 323/08, a także wobec T. G. (2) okresu od 25.07.2003 r. wobec jego w tym czasie nieletniości – poszczególni oskarżeni w czasie:

- 19.08.2002 r. – 16.12.2002 r.; 16.12.2002 r. – 01.04.2003 r.; 01.04.2003 r. – 23.05.2003 r.; 17.07.2003 r. – 20.08.2003 r.; 19.01.2004 r. – 23.04.2004 r.; 02.06.2004 r. – 05.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.04.2004 r.; 13.01.2005 r. – 08.02.2005 r.; 04.06.2005 r. – 08.02.2005 r.; 08.07.2005 r. – 03.09.2005 r.; 29.08.2005 r. – 13.09.2005 r.; 07.12.2005 r. – 08.02.2006 r.; - **R. K. (1)** i powodując swoim przestępnym działaniem łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 706.900 zł.

- 23.08.2002 r. – 16.12.2002 r.; 16.12.2002 – 01.04.2003 r.; 01.04.2003 r. – 23.05.2003 r.; 17.07.2003 r. – 25.07.2003 r.; 26.07.2003 r. – 20.08.2003 r.; 19.01.2004 r. – 23.04.2004 r.; 02.06.2004 r. – 05.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.04.2004 r.; 13.01.2005 r. – 08.02.2005 r.; 04.06.2005 r. – 08.02.2005 r.; 08.07.2005 r. – 03.09.2005 r.; 29.08.2005 r. – 13.09.2005 r.; 07.12.2005 r. – 08.02.2006 r. – **T. G. (1)** i powodując swoim działaniem przestępnym szkodę, jako sprawca pełnoletni w mieniu nie mniejszą jak 336.000 zł.

- 16.12.2002 r. – 28.03.2003 r.; 01.04.2003 r. – 23.05.2003 r.; 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r.; 02.06.2004 r. – 05.10.2004 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. – **P. K. (1)** i powodując przy współudziale z innymi łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 299.200 zł.

- 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r.; 19.01.2004 r. – 23.04.2004 r.; sierpień 2004 r. – 05.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r. – **T. W. (1)** i powodując przy współudziale z innymi łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 170.500 zł.

- 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r.; 13.01.2005 r. – 04.06.2005 r.; 02.02.2005 r. – 08.02.2005 r.; 02.06.2005 r. – 05.10.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. – **Ł. K. (1)** i powodując przy współudziale z innymi łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 197.800 zł.

- 02.06.2004 r. o 05.10.2004 r.; 16.10.2004 r. – 22.12.2004 r.; 13.01.2005 r. – 04.06.2005 r.; 02.02.2005 r. – 08.02.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. – **Ł. C. (1)** i przy współudziale z innymi powodując łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 194.500 zł.

- od 23 sierpnia 2002 r. do 23.12.2003 r.- **M. Ż.** i powodując przy współudziale z innymi łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 197.000 zł.

- 13.01.2005 r. – 04.06.2005 r.; 02.02.2005 r. – 08.02.2005 r.; 16.06.2005 r. – 22.06.2005 r. – **J. C. (1)** i powodując przy współudziale z innymi łącznie szkodę w mieniu nie mniejszą jak 91.100 zł;

w rezultacie oskarżeni R. K. (1), T. G. (1), P. K. (1), powodując łącznie w mieniu znaczną szkodę, a która to szkoda w mieniu wyrządzona tym przestępstwem nie była niższa łącznie niż nie mniej, jak około 700.000 zł, dopuścili się szeregu oszustw polegających na tym, że wprowadzili w błąd szereg osób zainteresowanych sprowadzeniem samochodów z zagranicy, od których wyłudziali zaliczki wpłacane przez nich na konta bankowe, założone w tym okresie na polecenie R. K. właśnie w tym celu, odpowiednio na nazwiska m.in.: M. K. (1), R. G., M. C., P. M., A. W., Z. N. – po czym przypisał wymienionym oskarżonym łącznie 315 zachowań wchodzących w skład czynu ciągłego – to jest w stosunku do **R. K. (1)** przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., w stosunku do **T. G. (1)** przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., w stosunku do **P. K. (1)** przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w stosunku do **M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1)** przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył im kary:

- R. K. (1) na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – 4 lata pozbawienia wolności, oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 100 zł każda,

- T. G. (1) na podstawie tych samych przepisów – 3 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł każda,

- M. Ż. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – 2 lata pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda,

- Ł. C. (1) na podstawie tych samych przepisów – 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda,

- J. C. (1) na podstawie tych samych przepisów – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda,

- Ł. K. (1) na podstawie tych samych przepisów – 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda,

- P. K. (1) na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 100 zł każda,

- T. W. (1) na podstawie tych samych przepisów – 2 lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda.

Na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. zasądził od wymienionych wyżej oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych stosowne odszkodowania.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego **R. K. (1)** za winnego czynów zarzucanych mu w punktach 339-343 części wstępnej z tym, że z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 65 §1 k.k., a z opisu czynu z punktu 339 wyeliminował M. Ż., z opisu czynu z punktu 342 i 343 M. Ż. i P. K. (1), przy tym w opisie tych czynów jak i z punktu 340 i 341 przyjął, że T. G. (1) był nieletnim, a także, iż oskarżony K. działał z góry powziętym zamiarem, w krótkim odstępie czasu, czynem ciągłym i czyny te zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz uznał również oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia czynu mu zarzucanego, a opisanego w punkcie 344 części wstępnej wyroku, jako występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przyjął, że stanowił on czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k., nadto przyjął, że oba te przestępstwa zostały popełnione przez tego oskarżonego w ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 k.k. – i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego **T. G. (1)** od czynów zarzucanych mu w punktach 684 i 685 części wstępnej, obciążając kosztami postępowania w tej części Skarb Państwa.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego T. G. (1) za winnego czynów opisanych w punktach 682 i 683 części wstępnej, kwalifikując je jako czyn ciągły z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. i art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego **M. Ż.** od czynów zarzucanych mu w punktach 866, 869 i 870 części wstępnej oraz uniewinnił oskarżonego **P. K. (1)** od czynów zarzucanych mu w punktach 772 i 773 części wstępnej, obciążając kosztami postępowania w tej części Skarb Państwa.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego M. Ż. za winnego czynów opisanych w punktach 867 i 868 części wstępnej, z tym że z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 65 §1 k.k. i przyjął że stanowią one jeden czyn ciągły z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 §1 k.k. oraz art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne:

- R. K. (1) 5 lat pozbawienia wolności,
- T. G. (1) 4 lata miesiące pozbawienia wolności,
- M. Ż., Ł. C. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1) po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- J. C. (1) 2 lata pozbawienia wolności,
- P. K. (1) 3 lata pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet kar pozbawienia wolności okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego **M. C.** za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 1291 części wstępnej, z tym że przyjął opis tego czynu w brzmieniu: w dniu 26 maja 2004 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze ewentualnym by R. K. (1), T. G. (1) i inne osoby dokonały przestępstwa oszustwa polegającego na pobraniu zaliczki pieniężnej od osoby zamierzającej kupić samochód sprowadzany z zagranicy, a wpłaconej przez tą osobę na wskazane przez nich konto bankowe, pomógł sprawcom późniejszych oszustw działającym przede wszystkim w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że na polecenie i namową tychże sprawców przestępstwa założył na swoje nazwisko konto bankowe w Banku (...) S.A. o nr (...) otrzymując kartę bankomatową, po czym umowę rachunku

bankowego i w/w kartę przekazał T. G., otrzymując w zamian kwotę 100 zł – i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 15 lutego 2007 r. do 30 kwietnia 2007 r.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego **P. M.** za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 1292 części wstępnej, z tym że przyjął opis tego czynu w brzmieniu: w dniu 5 stycznia 2004 r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze ewentualnym by R. K. (1), T. G. (1) i inne osoby dokonały przestępstwa oszustwa polegającego na pobraniu zaliczki pieniężnej od osoby zamierzającej kupić samochód sprowadzany z zagranicy, a wpłaconej przez tą osobę na wskazane przez nich konto bankowe, pomógł sprawcom późniejszych oszustw działającym przede wszystkim w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że na polecenie i namową tychże sprawców przestępstwa założył na swoje nazwisko dwa konta bankowe w (...) Bank S.A. (wcześniej (...) S.A.), jeden o nr (...) i drugi służący jako rachunek techniczny do rozliczeń operacji kartą płatniczą o nr (...), otrzymując kartę bankomatową, po czym umowy rachunków bankowych i w/w kartę przekazał R. K. (1), otrzymując w zamian kwotę nie mniejszą niż 100 zł – i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego **R. G.** za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 1293 części wstępnej, z tym że przyjął opis tego czynu w brzmieniu: w dniu 14 lipca 2003 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze ewentualnym by R. K. (1), T. G. (1) i inne osoby dokonały przestępstwa oszustwa polegającego na pobraniu zaliczki pieniężnej od osoby zamierzającej kupić samochód sprowadzany z zagranicy, a wpłaconej przez tą osobę na wskazane przez nich konto bankowe, pomógł sprawcom późniejszych oszustw działających przede wszystkim w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że na polecenie i namową tychże sprawców przestępstwa założył na swoje nazwisko konto bankowe o nr (...) w L. Bank oddział we W. oraz konta związane z wydanymi mu kartami przedpłaconymi o nr : 1) (...); 2) (...); 3) (...), służącymi do dokonywania operacji na w/w koncie, otrzymując trzy karty przepłacone i kartę bankomatową, po czym umowy rachunków bankowych i w/w karty przekazał R. K. (1) otrzymując w zamian kwotę nie mniejszą niż 100 zł – i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w zakresie dotyczącym każdego z nich, przy czym zwolnił ich od opłat.

Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa stosowne opłaty od zasądzonych od nich w trybie art. 415 § 1 k.p.k. odszkodowań.

Wyrok powyższy zaskarżyli Prokurator Rejonowy w Głogowie oraz obrońcy wszystkich oskarżonych.

Apelacja **prokuratora** zarzuca (dosłowny cytat):

„I. obrazę przepisu prawa procesowego – art. 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez niedokonanie rzetelnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności nie wskazanie faktów uznanych za udowodnione i nie udowodnione oraz dowodów na jakiej w tej wierze oparł się Sąd, a także niedokonanie pełnej analizy prawnej czynów zarzucanych oskarżonym R. K., T. G., T. W., Ł. K., J. C., Ł. C., M. Ż. i P. K. i nie wyjaśnienie podstaw prawnych wydanych orzeczeń co uniemożliwia ustalenie motywów rozstrzygnięcia w zakresie:

1. czasu kierowania grupą przestępczą przez R. K. (pkt I części dyspozytywnej),
2. czasu udziału T. G., T. W., Ł. K., J. C., M. Ż., P. K. i Ł. C. w grupie przestępczej (pkt II części dyspozytywnej wyroku),
3. dokładnej wysokości szkód wyrządzonych przez każdego z oskarżonych, przypisanymi im czynami (pkt III części dyspozytywnej wyroku),

4. uniewinnienia M. Ż. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 866, 869, 870 części wstępnej wyroku (pkt X części dyspozytywnej) oraz P. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 772 i 773 części wstępnej wyroku (pkt XII części dyspozytywnej),

5. "wyeliminowania" odpowiedzialności karnej R. K., T. G. oraz T. W. oskarżonych o czyny popełnione odpowiednio w okresie od 14.07.2003 r. do 24.11.2003 r. oraz od 23.08.2003 r. do 24.11.2003 r. oraz odpowiedzialności T. G. za czyny popełnione do dnia 25.07.2003 r. pomimo istnienia podstaw do umorzenia w tym zakresie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (pkt III części dyspozytywnej wyroku):

- w skutek czego niemożliwa jest kontrola poprawności poczynionych przez Sąd Okręgowy w Legnicy ustaleń faktycznych, opisów czynów przypisanych oskarżonym i ich kwalifikacji prawnych, a także orzeczonych wobec oskarżonych kar.

II. obrazę przepisów prawa procesowego – art. 413 §2 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez niedokładny opis przestępstw przypisanych oskarżonym:

1. R. K. (1) w pkt I części dyspozytywnej wyroku, poprzez przyjęcie, że w/w kierował grupą przestępczą od sierpnia 2002 roku, pomimo ustaleń, że grupa powstała w dniu 23.08.2002 r.

2. T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), P. K. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1) w pkt II części dyspozytywnej wyroku, poprzez przyjęcie, że w/w brali udział w grupie przestępczej kierowanej przez R. K. (1) w okresie od sierpnia 2002 r. do dnia 8.02.2006 r., z jednoczesnym wskazaniem okresów, w których w/w dopuszczali się czynów z art. 286 § 1 k.k., a bez dokładnego ustalenia okresu, w którym każdy z oskarżonych był faktycznym członkiem w/w grupy.

3. R. K. (1), T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1), P. K. (1) i T. W. (1) w pkt III części dyspozytywnej wyroku poprzez między innymi:

- nie ustalenie dokładnej wartości mienia będącego przedmiotem przestępstwa popełnionego przez każdego z oskarżonych, czego wyrazem jest min. Przyjęcie z jednej strony, że R. K. (1) wyłudził mienie o wartości 706.900 zł, T. G. (1) o wartości 336.000 zł, P. K. (1) o wartości 299.200 zł, a z drugiej strony ustalenie, że w/w spowodowali łącznie znaczną szkodę która nie była niższa niż 700.000 złotych.

4. R. K. (1) i T. G. (1) w pkt III części dyspozytywnej poprzez uznanie w/w za winnych popełnienia czynów opisanych w pkt 97-113 oraz T. G. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1-104 przy jednoczesnym wyeliminowaniu odpowiedzialności karnej w/w z powodu powagi rzeczy osądzonej oraz działania T. G. przed ukończeniem 17 roku życia, co czyni orzeczenie nieczytelnym i niezrozumiałym.

III. obrazę przepisów prawa procesowego – art. 17 §1 pkt 11 k.p.k. poprzez uniewinnienie T. G. (1) (pkt VIII części dyspozytywnej wyroku) od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., opisanych w pkt 684 i 685 części wstępnej, w sytuacji gdy ustalenie, że w/w dopuścił się przedmiotowych czynów jako nieletni i stwierdzenie przez Sąd, iż brak przesłanek z art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich uzasadniało umorzenie postępowania z powodu innej okoliczności wyłączającej ściganie.

IV. obrazę przepisów prawa procesowego – art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez uznanie T. G. (1) (pkt IX części dyspozytywnej wyroku) za winnego popełnienia czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisanych w pkt 682 i 683 części wstępnej wyroku pomimo, iż fakt, że w/w dopuścił się ich jako nieletni oraz uznanie przez Sąd, iż nie zachodziły przesłanki z art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, uzasadniały umorzenie postępowania z powodu okoliczności wyłączającej ściganie.

V. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. poprzez wymierzenie T. W. na ich podstawie (pkt III części dyspozytywnej wyroku) kary 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji uznania w/w za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. obrazę przepisu prawa materialnego – art. 33 § 1 i 3 k.k. poprzez przyjęcie ich za podstawę orzeczonych wobec R. K., T. G., M. Ż., Ł. C., P. K., Ł. K. i T. W. (pkt III części dyspozytywnej wyroku) kar grzywnien za czyny z art. 286 § 1 k.k. popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co uzasadniało orzeczenie w/w kar wyłącznie na podstawie art. 33 § 2 k.k.

VII. obrazę przepisu prawa materialnego – art. 91 § 1 k.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego (pkt VII części dyspozytywnej wyroku), że przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z rat. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione przez R. K. (1) stanowią ciąg przestępstw, podczas gdy zjawiskowe postacie popełnienia przestępstw nie tworzą ciągu w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

VIII. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 91 § 1 k.k., art. 85 i 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie na ich podstawie kar łącznych wobec T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), P. K. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1) (pkt XIII części dyspozytywnej wyroku), podczas gdy podstawą prawną orzeczonych wobec w/w kar łącznych winien być wyłącznie art. 85 i 86 § 1 k.k.

IX. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 91 § 1 k.k., art. 85 i 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie na ich podstawie kary łącznej wobec R. K. (1) (pkt XIII części dyspozytywnej wyroku), skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 k.k., 258 § 1 k.k. oraz art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., podczas gdy w przypadku zbiegu ciągu przestępstw i innych przestępstw podstawą prawną orzeczenia o karze łącznej winien być wyłącznie art. 91 § 2 k.k.

X. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w toku śledztwa materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż oskarżonym R. K. (1), T. G. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), Ł. K. (1) i J. C. (1) nie można zarzucić popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. opisanych w punktach: 4, 12, 14, 26, 31, 36, 43, 48, 70, 89, 95, 111, 114, 122, 133, 197, 203, 210, 224, 323, 296 (co do osoby R. K. (1)); 348, 356, 358, 370, 376, 380, 397, 392, 466, 477, 568, 574, 666, 458, 681, 541, 414, 433, 439, 455 (co do osoby T. G. (1)); 777, 785, 787, 799, 804, 809, 821, 843, 862, 816 (co do osoby M. Ż.); 690, 767, 712, 731, 753, 756 (co do osoby P. K. (1)); 882, 893, 923, 930, 944, 874, 917 (co do osoby T. W. (1)); 9831, 1007, 1078 (co do osoby Ł. C. (1)), 1171, 1195, 1266 (co do osoby Ł. K. (1)) oraz czyn z pkt 1143 co do J. C. (1) w sytuacji, gdy dowodem wskazującym na ich popełnienie jest fakt odnotowania wpłat odpowiednich sum pieniężnych na rachunkach bankowych, opisanych w historiach czynności na tych rachunkach jako „zaliczka”, „wpłata za samochód lub” „samochód”, zaś sami oskarżeni przesłuchani w toku postępowania karnego, nie zaprzeczali nigdy stwierdzeniom, iż konta te zostały założone tylko i wyłącznie w celu popełniania przestępstw z art. 286 § 1 k.k.

XI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez niesłuszne uznanie (pkt VII części dyspozytywnej wyroku), że czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., opisanych w pkt 340, 341, 342 i 343 części wstępnej wyroku, popełnionych w dniach 23.08.2002 r., 03.03.2003 r. i 17.03.2003 r., R. K. (1) nie dokonał działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. w warunkach art. 65 § 1 k.k. pomimo jednoczesnego ustalenia, że od 23.08.2002 r. w/w kierował grupą przestępczą, która działała w celu dokonywania oszustw oraz nie budzącego wątpliwości stwierdzenia, że konta bankowe, do założenia których w/w nakłonił M. K. (1) i G. H. były wykorzystywane w działalności wyżej wymienionej grupy.

XII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez niesłuszne uznanie (pkt XI części dyspozytywnej wyroku), że czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., opisanych w pkt 867 i 868 części wstępnej wyroku, popełnionych w dniu 23.08.2002 r., M. Ż. nie dokonał działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomimo jednoznacznego ustalenia, że od dnia 23.08.2002 r. do 23.12.2003 r. (pkt II części dyspozytywnej wyroku) w/w należał do grupy kierowanej przez R. K., a konta bankowe, do założenia których w/w nakłonił M. K. (1) były wykorzystywane w działalności grupy, do popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k.”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych: R. K. (1), T. G. (1), T. W. (1), P. K. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1) oraz Ł. K. (1) i przekazanie sprawy tych oskarżonych do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Apelacja obrońcy oskarżonego **T. G. (1)** zarzuca (dosłowny cytat):

„- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 i 3 k.k., polegającą na przyjęciu, że oskarżony T. G. (1) w okresie od sierpnia 2002 r. do 08 lutego 2006 r. w G.:

- swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej do której należeli obok niego także R. K. (1) – jako kierujący, P. K. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), J. C. (1) i Ł. K. (1), podczas, gdy z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż

w okresie od 8 lipca 2005 r. o 25 lipca 2005 r. oraz od 07 grudnia 2005 r. – 08 lutego 2006 r. (vide: pkt 145-170 uzasadnienia wyroku) T. G. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa wyłącznie działając wspólnie z R. K. (1), zaś

w okresie od 5 sierpnia 2005 r. – 13 września 2005 r. (vide: pkt 135-144 oraz 305-315 uzasadnienia wyroku) R. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa bez udziału innych sprawców,

a zatem w tym zakresie brak jest przesłanek do przyjęcia, iż do popełnienia czynów opisanych w pkt 145-170 uzasadnienia wyroku doszło w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej, z uwagi na brak spełnienia wymogu 3-osobowego składu grupy wynikającej z konieczności rozróżnienia udziału lub popełnienia przestępstwa w zorganizowanej grupie od współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.).

- swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. mimo braku ustaleń Sądu Okręgowego warunkujących istnienie i działanie sprawców w ramach zorganizowanej grupy przestępczej takich jak trwała struktura, faktyczne istnienie przywódcy kierującego działalnością grupy, stałe grono uczestników koordynujących działalnością według ustalonych reguł:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony T. G. (1):

- został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 258 k.k. na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 31.03.2011 r., sygn. akt: II K 323/08 podczas, gdy wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt: V K 397/11 uchylono wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28.06.2011 r., sygn. akt: IV Ka 291/11, a zatem argument Sądu I instancji na temat zaistnienia w sprawie res iudicata stracił na aktualności.

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, pozwala na przyjęcie, iż oskarżony T. G. (1) brał udział w popełnieniu przestępstw oszustwa szczegółowo opisanych w pkt III ust. 1-134, 145-162, 164-186, 188-240, 242-243, 245-285, 257, 259-304 części wstępnej wyroku, w tym także tych których dopuścili się pozostali oskarżeni i zasądzenie na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. od tego oskarżonego odszkodowań na rzecz pokrzywdzonych szczegółowo wymienionych w wymienionych wyżej punktach, podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie udziału T. G. (1) w poszczególnych wyłudzeniach, a zatem zastosowanie powinna znajdować zasada art. 5 § 2 k.p.k. zwłaszcza, że jak wynika z wyjaśnień pozostałych oskarżonych w sprawie żaden z nich nie jest w stanie wskazać udziału poszczególnych sprawców w konkretnych oszustwach, a fakt dokonywania wyłudzeń przez pozostałych oskarżonych na danym koncie nie oznacza udziału T. G. (1) w popełnianiu tychże przestępstw, gdyż zdarzały się takie sytuacje, że oskarżeni dokonywali oszustw na własną rękę bez udziału T. G. (1),

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania przez Sąd I instancji na jakiej podstawie i dowodach przyjęto odpowiedzialność materialną T. G. (1) tytułem naprawienia szkody co do czynów opisanych w pkt 453, 521, 524, 550, 606, 609, 651 oraz 653 aktu oskarżenia, z uwagi na fakt, iż w pkt 95, 160, 163, 187, 241, 244, 288, 286, 288 uzasadnienia wyroku Sad Okręgowy nie wskazał kogo uznaje za sprawcę tych przestępstw.

Jedynie z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, przekraczającej stopień winy sprawcy, społeczną szkodliwość czynu, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa oraz nieuwzględniającej zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, polegającego na wyrażeniu skruchy i podjęciu współpracy z organami ścigania, ujawnieniu okoliczności popełnienia czynu, mechanizmu działania sprawców oraz wskazaniu innych osób biorących udział w przestępstwie”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub uchylenie wyroku w części dotyczącej T. G. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego **R. K. (1)** – adw. M. K. (2) zarzuca (dosłowny cytat):

„ – obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 i 3 k.k., polegającą na przyjęciu, że oskarżony R. K. (1) w okresie od sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r. w G.:

- swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa kierowania i brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej do której należeli obok niego także T. G. (1), P. K. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), J. C. (1) i Ł. K. (1), gdy z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż

w okresie od 5 sierpnia 2005 r. – 13 września 2005 r. (vide: pkt 135-144 oraz 305-315 uzasadnienia wyroku) R. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa bez udziału innych sprawców, zaś

w okresie od 8 lipca 2005 r. – 25 lipca 2005 r. oraz od 7 grudnia 2005 r. – 8 lutego 2006 r. (vide: pkt 145-170 uzasadnienia wyroku) R. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa wyłącznie działając wspólnie z T. G. (1),

a zatem w tym zakresie brak jest przesłanek do przyjęcia, iż do popełnienia czynów opisanych w pkt 135-144, 305-315, 145-170 uzasadnienia wyroku doszło w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej, z uwagi na brak spełnienia wymogu 3-osobowego składu grupy wynikającej z konieczności rozróżnienia udziału lub popełnienia przestępstwa w zorganizowanej grupie od współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.)

- swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., mimo braku ustaleń Sądu Okręgowego warunkujących istnienie i działanie sprawców w ramach zorganizowanej grupy przestępczej takich jak trwała struktura, faktyczne istnienie przywódcy kierującego działalnością grupy, stałe grono uczestników koordynujących działalnością według ustalonych reguł,
- swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. to jest założył zorganizowaną grupę przestępczą i nią kierował, mimo braku ustaleń Sądu Okręgowego, co do zaistnienia istoty „kierowania” to jest przewodzenia, czyli intelektualnego i faktycznego panowania R. K. (1) nad istnieniem i działalnością grupy, określaniem kierunków jej działania, wydawaniem poleceń, koordynowaniem działalności uczestników grupy, tworzeniem, a przede wszystkim budowaniem podstawowej struktury grupy, poszukiwaniem i rekrutacją jej członków, sprawowaniem kontroli nad ich funkcjonowaniem oraz wydawaniem poleceń innym członkom grupy, których wykonanie wynikało bądź z dobrowolnego podporządkowania się autorytetowi kierującego, ale także byłoby poparte sankcjami ustalonymi w ramach zasad działania grupy;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony R. K. (1):

- został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 258 k.k. na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 31.03.2011 r., sygn. akt: II K 323/08 podczas, gdy wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt: V K 397/11 uchylono wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28.06.2011 r., sygn. akt: IV Ka 291/11, a zatem argument Sądu I instancji na temat zaistnienia w sprawie res iudicata stracił na aktualności,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, pozwala na przyjęcie, iż oskarżony R. K. (1) brał udział w popełnieniu wszystkich przestępstw oszustwa szczegółowo opisanych w pkt III ust. 1-315 części wstępnej wyroku, w tym także tych których dopuścili się pozostali oskarżeni i zasądzenie na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. od tego oskarżonego odszkodowań na rzecz pokrzywdzonych szczegółowo wymienionych wyżej punktach uzasadnienia wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie udziału R. K. (1) w poszczególnych wyłudzeniach, a zatem zastosowanie powinna znajdować zasada art. 5 § 2 k.p.k. zwłaszcza, że jak wynika z wyjaśnień tego oskarżonego on sam nie jest w stanie wskazać swojego udziału w konkretnych oszustwach, a fakt dokonywania wyłudzeń przez pozostałych oskarżonych na danym koncie nie oznacza udziału R. K. (1) w popełnianiu tychże przestępstw, gdyż zdarzały się takie sytuacje, że oskarżeni dokonywali oszustw na własną rękę bez udziału R. K. (1),
- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania przez Sąd I instancji na jakiej podstawie i dowodach przyjęto odpowiedzialność materialną R. K. (1) tytułem naprawienia szkody co do czynów opisanych w pkt 206, 262, 265, 308 oraz 310 aktu oskarżenia, z uwagi na fakt, iż w pkt 187, 241, 244, 286, 288 uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy nie wskazał kogo uznaje za sprawcę tych przestępstw.

Jedynie z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, przekraczającej stopień winy sprawcy, społeczną szkodliwość czynu, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa oraz nieuwzględniającej zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu, polegającego na wyrażeniu skruchy i podjęciu współpracy z organami ścigania, ujawnieniu okoliczności popełnienia czynu, mechanizmu działania sprawców oraz wskazaniu innych osób biorących udział w przestępstwie”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie obniżenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności do lat 3, lub uchylenie wyroku w części dotyczącej R. K. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja drugiego obrońcy oskarżonego **R. K. (1)** – adw. W. P. zarzuca (dosłowny cytat):

„ – błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia uznanie oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I zaskarżonego wyroku polegającego na założeniu i kierowaniu grupą przestępczą mającą na celu popełnianie szeregu oszustw przy rzekomym sprowadzaniu samochodów z zagranicy, tj. czynu z art. 258 §3 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena tegoż materiału, w szczególności wyjaśnień R. K. (1), T. G. (1), P. K. (1), M. Ż., T. W. (1), Ł. C. (1), J. C. (1) i Ł. K. (1), świadczą o braku podstaw pozwalających na ustalenie winy oskarżonego R. K. (1) w zakresie tego czynu, za który został skazany z uwagi na nie istnienie przesłanek wymaganych do takiego ustalenia jak faktyczna pełna kontrola na działalnością innych osób, samodzielnego podejmowania kluczowych decyzji istotnych dla funkcjonowania grupy, możliwość wydania wiążących poleceń członkom grupy, egzekwowania tych poleceń,

- naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na jego treść tj. art. 4 i art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść R. K. (1) poprzez uznanie, że założył i kierował grupą przestępczą mającą na celu popełnianie szeregu oszustw w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika, że nie miał możliwości pełnego wpływu na zachowanie się innych osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw poprzez wydawanie im wiążących zadań, rozliczanie ich z tych zadań, podejmowania istotnych decyzji dla całej grupy, udziału we wszystkich rozliczeniach, co potwierdzają wyjaśnienia samego R. K. (1) jak też pozostałych współoskarżonych i to złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak później w postępowaniu sądowym,

- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec R. K. (1), wyrażająca się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze 5 lat:

- za czyny opisane w pkt VII wyroku tj. występków z art. 286 § 1 k.k., kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w pkt III wyroku tj. występków z art. 286 §1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności,

w sytuacji kiedy szczerze wyjaśnienia R. K. (1) złożone na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego pozwoli na ustalenie stanu faktycznego, w konsekwencji postawienie zarzutów pozostałym oskarżonym, wszechstronne wyjaśnienia tego oskarżonego i ustalenie materiału dowodowego w postępowaniu sądowym”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o:

„ – zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie R. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I wyroku dotyczącego przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

- zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie kar pozbawienia wolności w niższym wymiarze za czyny opisane w pkt VII wyroku, kary 1 roku pozbawienia wolności, a za czyny opisane w pkt III wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności, kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności,

- zmianę zaskarżonego wyroku przez zaliczenie oskarżonemu R. K. (1) okresu faktycznego tymczasowego aresztowania do dnia 15.12.2007 r. (pkt XIV wyroku),

- zwolnienie oskarżonego R. K. (1) z ponoszenia kosztów postępowania wobec jego złej sytuacji majątkowej i rodzinnej”.

Apelacja obrońcy oskarżonego **Ł. K. (1)** – adw. Z. G. zarzuca (dosłowny cytat):

„ – obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania P. Ł. na okoliczność sposobu poznania R. K. (1) przez Ł. K. (1), okresu współpracy Ł. K. (1) z R. K. (1) oraz wysokości kwot pieniędzy przekazanych przez K. oskarżonemu Ł. K. (1) za pracę dla niego, jak również na okoliczność przyczyny zakończenia współpracy w/w osób,
- art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie uzyskania opinii biegłego z zakresu informatyki co do ustalenia możliwości i sposobu oraz metod wysyłania faxów przy użyciu jakiegось programu komputerowego oraz telefonu komórkowego „starego typu”,
- art. 83 k.p.k. poprzez dopuszczenie do reprezentowania oskarżonego adwokata nie dysponującego pełnomocnictwem do obrony Ł. K. (1) jako, iż w aktach sprawy znajduje się jedynie pełnomocnictwo do obrony

Ł. K. (1) udzielone przez jego ojca W. K., brak zaś pełnomocnictwa udzielonego w tym zakresie przez samego oskarżonego Ł. K. (1),

- art. 366 § 2 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nie przesłuchanie w charakterze świadka pokrzywdzonego A. B. oraz nie zaliczenie jego protokołu przesłuchania z postępowania przygotowawczego w poczet materiału dowodowego stanowiącego podstawę do ustalenia stanu faktycznego, a mimo tego skazania za czyn z pkt 1185 aktu oskarżenia,
- art. 366 § 2 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nie ustalenie czy w dacie popełnienia czynów przypisanych Ł. K. (1) był on w dyspozycji telefonu komórkowego pod który pokrzywdzeni czynami z punktów aktu oskarżenia 1168-1290 telefonowali, jak również nie ustalenia w jaki sposób tym właśnie pokrzywdzonym przedstawiał się ich rozmówca,
- art. 366 § 2 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nie ustalenie gdzie były zamieszczane ogłoszenia o sprzedaży samochodów ora kto uiszczał opłaty za ich zamieszczenie,

- obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na udział Ł. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej podczas gdy analiza zebranych w sprawie dowodów wskazuje na to, iż jedyną osobą z którą faktycznie współpracował Ł. K. (1) był R. K. (1), zaś wszystkie pozostałe osoby w ogóle nie podejmowały jakichkolwiek działań bądź to dla Ł. K. (1) bądź to z Ł. K. (1),

- niezasadne zobowiązanie oskarżonego do uiszczenia należności z tytułu wniesionych powództw cywilnych w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego dowodzi, iż nie można przypisać panu Ł. K. (1) spowodowania szkody wskazanym poszkodowanym,

- rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie Ł. K. (1) jako kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy analiza wszystkich czynników opisanych w art. 53 k.k. wskazuje, iż wymierzenie takiej kary nie było uzasadnione zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego Ł. K. (1), jak również jego zachowanie przed popełnieniem i po popełnieniu przestępstwa wskazuje na niski poziom demoralizacji, zaś właściwa ocena zebranego materiału winna doprowadzić do stwierdzenia w przypadku uznania winy oskarżonego Ł. K. (1) do orzeczenia kary w jej w dolnych rejonach zagrożenia z zastosowaniem dobrodziejstwa art. 69 k.k.”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do Ł. K. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji.

Apelacja drugiego obrońcy oskarżonego **Ł. K. (1)** – adw. W. Ż. zarzuca (dosłowny cytat):

„1. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k. polegającą na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie, iż Ł. K. (1) w okresie objętym aktem oskarżenia w sposób świadomy działał w grupie przestępczej:

- art. 9 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie bezpośrednio przed Sądem dowodu z zeznań świadka P. Ł. na okoliczność czasookresu działalności oskarżonego,

- art. 5 § 2 k.p.k. wynikającą z rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości i w konsekwencji oparcie jego skazania na domniemaniu, że brał on udział w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji oparte zostało jedynie na przyjętych założeniach i domniemaniach związanych z tą okolicznością przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów bezpośrednich wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego w tym zakresie, a w szczególności, że oskarżony obejmował swoją świadomością i wiedzą przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było wyłudzenie zaliczek na zakup samochodów w sytuacji gdy nie zostało udowodnione istnienie takiej więzi organizacyjnej.

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na zbytnej surowości, a wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu dotychczas niekaranemu, którego rola w popełnionym przestępstwie była podrzędna i przy całkowitym pominięciu okoliczności łagodzących, a w szczególności sposobie życia po popełnieniu przestępstwa”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie orzeczonej kary i zawieszenie jej wykonania; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”.

Apelacja obrońcy oskarżonych **J. i Ł. C. (1)** zarzuca (dosłowny cytat): „rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, dotąd niekaranym, J. C. (1) i Ł. C. (1), wobec których orzeczenie kar nad wyraz surowych i o charakterze izolacyjnym przekracza stopień winy, a ponadto nie może spełnić właściwych celów kary”.

Podnosząc wskazany zarzut apelujący wniósł o to, aby „Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, orzekł w części dotyczącej o karze odmiennie co do istoty sprawy przez znaczne złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz ewentualnie orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania i wyznaczenie wobec oskarżonych okresu próby stosownie do warunków stawianych przez art. 70 § 2 k.k. i oddanie oskarżonych pod dozór kuratora, z uwagi na art. 73 § 2 k.k.”.

Apelacja obrońcy oskarżonego **M. Ż.** zarzuca (dosłowny cytat):

„ 1. obrazę przepisów prawa materialnego przez przyjęcie, że działanie oskarżonego M. Ż. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a także przez przyjęcie, że nakłonienie M. K. (1) w dniu 23 sierpnia 2002 r. do założenia dwóch kont bankowych i przekazania im kont bankowych w celu wypłaty pieniędzy wpłacanych przez osoby, które wpłacały zaliczki na samochody jest przestępstwem z art. 18 § 2 w związku z art. 286 § 1 k.k. (art. 438 pkt 1 k.p.k.),

2. rażąco surową karę pozbawienia wolności, tak co do jej wysokości, jak i przez niezastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 438 pkt 4 k.p.k.)”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o:

„I. uniewinnienie oskarżonego M. Ż. od czynu polegającego na działaniu w grupie przestępczej,

II. znaczne obniżenie kary za przestępstwo z art. 286 § 1 w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

III. uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w pkt 867 i 868 (pkt XI wyroku),

IV. wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania”.

Apelacja obrońcy oskarżonego **T. W. (1)** zarzuca (dosłowny cytat):

„I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, oparcie orzeczenia na rozbieżnych i pełnych sprzeczności dowodach, w szczególności wyjaśnieniach oskarżonych R. K. (1) i T. G. (1) z jednoczesnym pominięciem okoliczności i dowodów, przemawiających na korzyść oskarżonego T. W. (1), przyjęcie że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, a także brak rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, w szczególności na ustalenie roli oskarżonego T. W. (1) w całym zdarzeniu, a polega na rażąco dowolnym, a także nie znajdującym podstawy w zgromadzonym materiale dowodowym ustaleniu, że :

- oskarżony T. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów,
- oskarżony przyznał się do zarzucanych mu przestępstw”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wobec niego zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego **P. K. (1)** zarzuca (dosłowny cytat):

„I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, oparcie orzeczenia na rozbieżnych i pełnych sprzeczności dowodach, w szczególności wyjaśnieniach oskarżonych R. K. (1) i T. G. (1) z jednoczesnym pominięciem okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego P. K. (1), przyjęcie, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, a także brak rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej,
- art. 170 § 1 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego P. K. (1) zawartych w piśmie oskarżonego z dnia 18 listopada 2009 r. i 26 kwietnia 2012 r. pomimo, iż miały one znaczenie dla oceny wiarygodności twierdzeń oskarżonego i tym samym prawidłowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, w szczególności na ustalenie roli oskarżonego P. K. (1) w całym zdarzeniu, a polega na rażąco dowolnym, a także nie znajdującym podstawy w zgromadzonym materiale dowodowym ustaleniu, że :

- oskarżony P. K. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów,
- oskarżony współpracował z M. Ż.,
- oskarżony P. K. (1) wybierał pieniądze z kont założonych w celach wyłudzenia zaliczek na samochody, w tym był wraz z R. K. (1) i T. W. (1) w tym celu w banku (...) w P.,
- oskarżony odbierał telefony od potencjalnych klientów, wysyłał faksy i zamieszczał ogłoszenia w kawiarenkach internetowych”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wobec niego zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego **M. C.** zarzuca (dosłowny cytat):

„1. rażąca surowość kary w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności jako nieadekwatnej do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k.,

2. rażąca niewspółmierność kary wynikająca z naruszenia zasady stosunkowości kar, która postuluje wymierzenie każdemu z kilku oskarżonych w tej samej sprawie kary proporcjonalnej do wagi przypisanego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia o karze, w szczególności w ocenie okoliczności dotyczących czynu oskarżonego niesłusznie uznanych za obciążające i pominięcie okoliczności łagodzących co w efekcie skutkowało niezastosowaniem wobec osk. M. C. zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Apelacja obrońcy oskarżonego **R. G.** zarzuca (dosłowny cytat):

„1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, że oskarżony co najmniej wiedział, że założone na jego nazwisko konto bankowe będzie wykorzystywane przez pozostałych oskarżonych do popełniania przestępstwa oszustwa,

2. na zasadzie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego art. 286 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo z zamiarem ewentualnym, podczas gdy strona podmiotowa czynu opisanego w treści art. 286 § 1 k.k. wymaga działania z zamiarem bezpośrednim,

3. na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie surowej, nie uwzględniającej okoliczności podmiotowych a mianowicie faktu, że w okresie popełnienia czynu oskarżony był osobą niekaraną, oraz ówczesne uzależnienie od środków odurzających powodowało u niego i wymierzenie kary pozbawienia wolności, bez zastosowania warunkowego zawieszenia na okres próby”.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonego **P. M.** zarzuca (dosłowny cytat) „rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary jednego roku pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia”.

Podnosząc wskazany zarzut apelujący wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Co do apelacji prokuratora – należy zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, że zaskarżony wyrok w znacznej części dotknięty jest takimi uchybieniami, które uniemożliwiają jego prawidłową kontrolę instancyjną przez Sąd odwoławczy.

Odnosząc się do sformułowanych przez oskarżyciela publicznego w środku odwoławczym zarzutów, analizę zaskarżonego wyroku zacząć trzeba od **pkt III** części dyspozytywnej, gdyż liczba uchybień w tej części orzeczenia jest największa i mają one swoje konsekwencje procesowe. Konstrukcja wskazanego punktu wyroku jest mało czytelna, a przy tym orzeczenie Sądu meriti w owej części zawiera wewnętrzne sprzeczności. Wiele kwestii nie zostało przez Sąd Okręgowy w sposób należyty wyjaśnionych i uzasadnionych, w związku z czym można jedynie domniemywać co miała na myśli tenże Sąd konstruując opis czynu ciągłego przypisanego w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia wymienionym tamże oskarżonym.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na trafne spostrzeżenie autora apelacji, że (cyt.) „prokurator ... przyjął konstrukcję opisu zarzutów w odniesieniu do każdego z oskarżonych osobno i w odniesieniu do konkretnych kont bankowych oraz **bynajmniej nie przyjął w konstrukcji zarzutów czynu ciągłego z art. 12 k.k.**” (str. 12 in fine – 13 in principio apelacji). Innymi słowy oskarżyciel publiczny sporządzając akt oskarżenia przyjął konstrukcję czynów jednostkowych obrazujących poszczególne przestępcze zachowania oskarżonych (którym to czynom nadał odpowiednią numerację) pozostających względem siebie w zbiegu realnym. W cytowanym wyżej fragmencie apelacji prokurator podkreślił wyraźnie, że nie przyjął w akcie oskarżenia instytucji czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. Posiada to swoje implikacje procesowe na tle zapadłego w pierwszej instancji orzeczenia.

Według definicji zawartej w art. 12 k.k. czyn ciągły stanowi **jeden czyn zabroniony**, na który składają się poszczególne zachowania (elementy) sprawcy jeśli odpowiadają warunkom określonym w tym przepisie. Czyn ciągły nie składa się zatem z niezależnych od siebie czynów, lecz z **zachowań** będących jego elementami, które nie stanowią odrębnych bytów prawnych.

Mając na uwadze powyższe należy podnieść, że Sąd meriti nietrafnie stwierdził w opisie czynu ciągłego zawartym w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia, iż (cyt.) „**eliminuje** z odpowiedzialności karnej wobec oskarżonych K. i G. okres 14.07.2003 r. – 24.11.2003 r., W. okres od 23.08.2003 r. do 24.11.2003 r. (z uwagi na powagę rzeczy osądzonej – przyp. SA) ... a także wobec T. G. (1) okres do 25.07.2003 r. wobec jego w tym czasie nieletności”.

Wylimitowanie z danego czynu określonych zachowań sprawcy możliwe jest tylko wtedy, gdy zachowania takie objęte zostały jednym (niepodzielnym procesowo) czynem ciągłym, o którym mowa w art. 12 k.k. Rzecz jednak w tym, że jak uprzednio podkreślono oskarżonym (wymienionym w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia) prokurator nie zarzucił w akcie oskarżenia popełnienia jednego czynu ciągłego, lecz zarzucił dokonanie szeregu czynów jednostkowych, pozostających w zbiegu realnym. Dopiero przyjęta w owej części orzeczenia przez Sąd meriti konstrukcja czynu ciągłego (ale już po wylimitowaniu wskazanych wyżej okresów) spowodowała, że niektóre z czynów jednostkowych zamieszczonych w akcie oskarżenia przekształciły się **w zachowania** stanowiące elementy wspomnianego czynu ciągłego (zachowania te zostały opisane w punktach 1-315 na stronach 318-377 zaskarżonego wyroku). W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie mógł zatem użyć formuły, że „eliminuje” z przyjętej przez siebie konstrukcji czynu ciągłego (zanim czyn ten skonstruował) określone zachowania oskarżonych R. K. (1), T. G. (1) i T. W. (1), gdyż takiej eliminacji mógłby dokonać tylko wtedy gdyby osobom tym postawiono w akcie oskarżenia zarzut popełnienia czynu ciągłego (a zatem gdyby czyn taki już istniał), a Sąd meriti zmieniając w toku wyrokowania jego opis wylimitowałby z niego niektóre zachowania. Skoro natomiast oskarżonym zarzucono w akcie oskarżenia dokonanie czynów jednostkowych pozostających w zbiegu realnym, nie było tym samym prawnej materii (czynu ciągłego), z której można by wylimitować określone zachowania. Właściwsza byłaby formuła, że Sąd nie zalicza, czy też nie włącza w zakres konstruowanego przez siebie czynu ciągłego konkretnie wskazanych czynów jednostkowych z części wstępnej orzeczenia (a nie okresów czasowych) jako zachowań stanowiących elementy tego czynu, po czym należało rozstrzygnąć merytorycznie o owych niewłączonych czynach jednostkowych i wydać orzeczenie o umorzeniu co do nich postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 i 11 k.p.k. w odpowiedniej części (o czym będzie dalej mowa). Użycie w opisie czynu ciągłego zwrotu „eliminuje” (i to w odniesieniu do okresów czasowych a nie konkretnych czynów) i zakończenie na tym stwierdzeniu procedowania w owym zakresie (bez dalszej merytorycznej decyzji) powoduje, że wobec oskarżonych R. K. (1) i T. G. (1) zapadły nieprawidłowe rozstrzygnięcia. Jeśli chodzi o wspomniane, „wylimitowane” przez Sąd meriti okresy można w odniesieniu do nich zidentyfikować następujące czyny jednostkowe zarzucane wymienionym oskarżonym w części wstępnej orzeczenia:

- co do **R. K. (1)** w okresie od 14 lipca 2003 r. do 24 listopada 2003 r. mieszczą się czyny oznaczone numerami od **112** (data popełnienia – 17 lipca 2003 r.) do **129** (data popełnienia – 20 sierpnia 2003 r.),

- co do **T. G. (1)** w okresie do 24 listopada 2003 r. mieszczą się czyny oznaczone numerami od **346** (data popełnienia – 2 października 2002 r.) do **473** (data popełnienia – 20 sierpnia 2003 r.).

W przypadku **T. W. (1)** owo „wylimitowanie” było bezprzedmiotowe, gdyż w okresie wskazanym przez Sąd meriti w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia – to jest od 23 sierpnia 2003 r. do 24 listopada 2003 r. wymienionemu oskarżonemu nie zarzucono w niniejszej sprawie popełnienia żadnych przestępstw (w pkt 889 części wstępnej wyroku zarzucono mu czyn popełniony w dniu 20.08.2003 r., a więc przed dniem 23.08.2003 r., a w pkt 890 czyn popełniony w dniu 2.06.2004 r., a więc po dniu 24.11.2003 r.).

Jak wyżej wspomniano Sąd meriti stwierdził, że „wylimitował” podczas konstruowania czynu ciągłego (o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia) określone czasokresy, a przez to konkretne czyny mieszczące się w tych okresach. W przypadku T. G. (1) chodzi przede wszystkim o czyny popełnione w okresie jego nieletności – to jest do dnia **25 lipca 2003 r.** W okresie tym mieszczą się czyny oznaczone w części wstępnej wyroku numerami od **346** (data popełnienia – 2 października 2002 r.) do **463** (data popełnienia – 22 lipca 2003 r.). W dalszym okresie – to jest do **24 listopada 2003 r.** mieszczą się czyny objęte w czasie wyrokowania powagą rzeczy osądzonej. Chodzi o czyny od **464** do **473** (data popełnienia – 20 sierpnia 2003 r.).

Mimo użycia przez Sąd meriti wspomnianej wyżej formuły o „wyeliminowaniu” określonych okresów (a przez to konkretnych czynów popełnionych w tych okresach) z odpowiedzialności karnej oskarżonych, Sąd ten w dalszej części rozstrzygnięcia zawartego w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia przypisuje im jednak owe „wyeliminowane” uprzednio czyny. W przypadku T. G. (1) chodzi o zachowania przypisane mu w pkt III części dyspozytywnej wyroku, w punktach od 1 do 113, które częściowo pokrywają się z punktami 346-473 z części wstępnej wyroku.

Słusznie oskarżyciel publiczny zwraca na to uwagę, stwierdzając iż (cyt.) „... wbrew podjętej wyżej decyzji dotyczącej <<eliminacji>> zarzutów T. G. (1) obejmujących okres do dnia 25 lipca 2003 r. Sąd jednak w tym samym punkcie III części dyspozytywnej wyroku skazał T. G. (1) za czyny mieszczące się dokładnie w tym okresie, który wcześniej wyeliminował” (str. 13 apelacji). W przytoczonym cytacie chodzi o zachowania przypisane wymienionemu oskarżonemu w punktach od 1 (2.10.2002 r.) do 104 (22.07.2003 r.), kiedy w czasie owych zachowań (do 25.07.2003 r.) był on sprawcą nieletnim.

Jak wcześniej wspomniano Sąd meriti przypisał nadto T. G. (1) w ramach czynu ciągłego (o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia) dalsze zachowania, które w czasie wyrokowania (w dniu 4 maja 2012 r.) były objęte powagą rzeczy osądzonej (res iudicata). Chodzi o zachowania przypisane mu w punktach od 105 do 113 (str. 337-339 wyroku).

To samo dotyczy R. K. (1). Sąd Okręgowy również przypisał wymienionemu oskarżonemu w ramach wspomnianego wyżej czynu ciągłego zachowania objęte w czasie orzekania (4 maja 2012 r.) powagą rzeczy osądzonej (chodzi o zachowania przypisane mu w punktach od 97 do 113, str. 335-339).

Należy przypomnieć, iż wcześniej w tym samym punkcie III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku Sąd meriti stwierdził, że „wyeliminował” z odpowiedzialności karnej obu oskarżonych okres od 14 lipca 2003 r. do 24 listopada 2003 r. (co do R. K. (1)) i okres do 24 listopada (co do T. G. (1)).

W przedstawionej wyżej sytuacji w orzeczeniu Sądu Okręgowego w omawianym zakresie istnieje zatem ewidentna sprzeczność wewnętrzna.

Powyższe uchybienie dotyczy nadto dwóch dalszych czynów przypisanych oskarżonemu T. G. (1) w pkt IX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (punkty 682 i 683 części wstępnej). Jak słusznie zauważył autor apelacji (str. 21) także tych czynów wymienionych oskarżony dopuścił się jako nieletni (23 sierpnia 2002 r.), a mimo to został za nie skazany jako osoba dorosła. W taki sam sposób – jak wcześniej wspomniano – T. G. (1) został również skazany w ramach czynu ciągłego (jako osoba dorosła) za zachowania określone w punktach 1-104, zawarte w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia (str. 318-337), które bezpodstawnie zostały włączone w skład owego czynu ciągłego.

Zachowania te odpowiadają częściowo czynom jednostkowym zarzucanym T. G. (1) w punktach od 346 do 463 (data popełnienia tego ostatniego czynu to 22 lipca 2003 r.) części wstępnej zaskarżonego wyroku (str. 83-111).

Sąd Okręgowy słusznie podniósł w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że do czynów popełnionych przez oskarżonego T. G. (1) w okresie jego nieletniości (**do 25 lipca 2003 r.**) mają zastosowanie przepisy art. 18 § 1 pkt 2 oraz art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 lutego 2005 r. (III KK 354/04, LEX nr 146284) stwierdził, że nieletni, który dopuścił się czynu karalnego, o którym mowa w art. 1 §2 pkt 2 lit. a powołanej wyżej ustawy, będący już w chwili orzekania osobą dorosłą, odpowiada na zasadach określonych w art. 18 § 1 pkt 2 tejże ustawy w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego. W takiej sytuacji procesowej może ewentualnie znaleźć zastosowanie art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzeczeniu z dnia 18 lipca 2001 r. (IV KKN 205/01, OSNKW 2001/9-10/77) stwierdził podobnie: „Sąd właściwy według przepisów kodeksu postępowania karnego do rozpoznania sprawy osoby, która popełniła przestępstwo lub przestępstwo skarbowe przed ukończeniem 17 lat, może orzec wobec takiej osoby

karę określoną w kodeksie karnym wtedy, gdy zachodzą podstawy do jej orzeczenia na podstawie art. 10 §2 k.k. lub gdy w sytuacji, o jakiej mowa w art. 18 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich, istnieją przesłanki do wymierzenia kary, wskazane w art. 13 tej ustawy”.

Sąd Okręgowy rozważał zastosowanie wobec T. G. (1) wskazanego art. 13 powołanej ustawy i doszedł do przekonania, że nie wchodziło w grę orzeczenie wobec niego – jako nieletniego w chwili czynów – środka w postaci umieszczenia go w zakładzie poprawczym (przyjęcie, że zastosowanie takiego środka poprawczego wchodziłoby w grę implikowałoby odpowiedzialność wymienionego oskarżonego – zgodnie z art. 13 in fine powołanej ustawy – na zasadach Kodeksu karnego).

Sąd Okręgowy powołał się przy tym na wyroki Sądu Najwyższego wydane w sprawach V KK 353/10 i III KK 105/09 dotyczące omawianej kwestii (str. 501-502 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Najwyższy w wyroku z 29 listopada 2010 r. (V KK 353/10, LEX 653869) zawarł tezę, iż „Jeżeli sprawca czynu zabronionego nie wymienionego w art. 10 § 2 k.k. część zachowań składających się na czyn ciągły zrealizował jako nieletni, a pozostałe zachowania po ukończeniu 17 lat, to ponosi odpowiedzialność karną tylko za te zachowania, których dopuścił się po osiągnięciu tego wieku”. Taki sam pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 29 września 2009 r. (III KK 105/09, OSNKW 2009/12/106).

Reasumując zagadnienia dotyczące T. G. (1) należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie włączył do czynu ciągłego przypisanego temu oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia zachowania wskazane w punktach od 1 do 104 (str. 318-337 wyroku), czyli podjęte przez niego w okresie gdy był on sprawcą nieletnim (ostatnie z tych zachowań wskazane w pkt 104 zostało zrealizowane w dniu 22 lipca 2003 r., a okres nieletniości oskarżonego kończył się z dniem 25 lipca 2003 r.). Skoro zatem nie było podstaw aby zawarte w powyższym okresie czyny jednostkowe z aktu oskarżenia przekształcić w zachowania stanowiące elementy czynu ciągłego (o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia), przy czym Sąd Okręgowy podniósł, że art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich nie może mieć tu zastosowania, z czym należy się zgodzić (nie ma bowiem przesłanek aby uznać, że jako nieletni T. G. (1) zasługiwał na umieszczenie go w zakładzie poprawczym) postępowanie o czyny popełnione przez tegoż oskarżonego w okresie jego nieletniości (zarzucone mu w punktach od **346 do 463** części wstępnej orzeczenia, str. 83-111) należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (mając na względzie powołane wyżej wyroki Sądu Najwyższego wydane w sprawach V KK 353/10 i III KK 105/09).

W powyższej kwestii Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez oskarżyciela publicznego we wniesionym przez niego środku odwoławczym (str. 14 in fine – 15).

To samo dotyczy czynów przypisanych T. G. (1) w pkt IX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (punkty 682 i 683 części wstępnej). W zakresie tym również należało umorzyć postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Pozostaje kwestia czynów popełnionych przez oskarżonego T. G. (1) w okresie od 26 lipca 2003 r. do 24 listopada 2003 r. tzn. od daty, gdy stał się on osobą dorosłą w rozumieniu art. 10 § 1 k.k. do daty, w której zakończył się czyn ciągły objęty sprawą II K 323/08 Sądu Rejonowego w Głogowie. W okresie tym zamykają się czyny zarzucane T. G. (1) w niniejszej sprawie w punktach 464-473 części wstępnej zaskarżonego wyroku (str. 111-113). Zostały mu one częściowo przypisane jako zachowania w ramach czynu ciągłego w punktach 105-113 (str. 337-339 wyroku).

Co do tych czynów Sąd meriti przyjął, że zachodzi w tym zakresie powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) z uwagi na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie wydany w sprawie II K 328/08, w którym został wykreowany odnoszący się do T. G. (1) czyn ciągły.

Powyzsza okoliczność dotyczyła też czynów popełnionych w niniejszej sprawie przez oskarżonego R. K. (1) w okresie od 14 lipca 2003 r. do 24 listopada 2003 r. Chodzi o czyny oznaczone w części wstępnej orzeczenia numerami od 112 do 129 (str. 27-31 wyroku). Zostały one częściowo przypisane wymienionemu oskarżonemu jako zachowania w ramach czynu ciągłego w punktach 97-113 (str. 335-339 wyroku). We wspomnianym wyżej wyroku (II K 328/08) Sąd

Rejonowy w Głogowie również co do R. K. (1) wykreował czyn ciągły, zamykający się we wskazanych wyżej datach (14.07.2003 r. do 24.11.2003 r.).

Przyjmując w podanym wyżej zakresie powagę rzeczy osądzonej, Sąd Okręgowy winien był umorzyć wobec obu tych oskarżonych postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (odpowiednio w stosunku do T. G. (1) o czyny od 464 do 473, a w stosunku do R. K. (1) o czyny od 112 do 129 z części wstępnej wyroku), a nie używać formuły o ich „wylimitowaniu” i zakończyć na tym swoje rozstrzygnięcie w tym zakresie.

Słusznie podniósł to oskarżyciel publiczny we wniesionym przez siebie środku odwoławczym (vide zarzut I, pkt 5, str. 3 oraz zarzut II, pkt 4, str. 4 apelacji).

Rzecz jednak w tym, że w chwili obecnej sytuacja procesowa obu oskarżonych w omawianym zakresie uległa zasadniczej zmianie. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r. (sygn. akt: V KK 397/11) uchylił w trybie kasacyjnym wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 28 czerwca 2011 r. (IV Ka 291/11) i przekazał sprawę oskarżonych R. K. (1), T. G. (1) i T. W. (1) do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Z kolei Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 25 września 2012 r. (IV Ka 453/12) uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 31 marca 2011 r. wydany w sprawie II K 323/08 i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania wymienionemu Sądowi. Ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, na którą wskazał Sąd meriti w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (wydanego w dniu 4 maja 2012 r.) w odniesieniu do oskarżonych R. K. (1) i T. G. (1) (a także bezpodstawnie w odniesieniu do T. W. (1)) straciła w ten sposób rację bytu.

Przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. przewiduje alternatywnie druga ujemną przesłankę procesową w postaci *lis pendens* („postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby wcześniej wszczęte toczy się”).

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny zapoznał się z aktami sprawy Sądu Rejonowego w Głogowie oznaczonej wcześniej sygnaturą II K 323/08 (obecna sygnatura II K 1542/12) i stwierdził co następuje:

W sprawie tej zarzuty ogłoszono oskarżonym R. K. (1), T. G. (1) i T. W. (1) **w dniu 23 czerwca 2008 r.** (k. 15741-15750) natomiast w sprawie niniejszej zarzuty popełnienia czynów mieszczących się w okresach wskazanych w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ogłoszono wymienionym oskarżonym **w dniu 6 grudnia 2007 r.** (k. 15751-15762). W tej sytuacji o *lis pendens* w niniejszej sprawie nie może być zatem mowy, albowiem „postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby” nie zostało wszczęte wcześniej w sprawie Sądu Rejonowego w Głogowie oznaczonej sygnaturą II K 323/08 (obecna sygnatura II K 1542/12).

W opisanej wyżej sytuacji procesowej nie byłoby natomiast przeszkody aby przyjąć istnienie powagi rzeczy osądzonej w zakresie obejmującym wskazane wcześniej czyny jednostkowe (punkty 464-473 części wstępnej wyroku w odniesieniu do T. G. (1) i punkty 112-129 części wstępnej wyroku w odniesieniu do R. K. (1)), gdyby obecnie prowadzona w Sądzie Rejonowym w Głogowie sprawa II K 1542/12 zakończyła się wyrokiem kreującym taki sam czyn ciągły jak poprzednio (w sprawie II K 323/08) i wyrok ten uprawomocniłyby się przed wydaniem wyroku w sprawie niniejszej (ponownie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w Legnicy).

Na kanwie podobnego stanu faktycznego Sąd Najwyższy stwierdził w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 r. (V KK 64/10, OSNKW 2011/12/14, LEX nr 729785, Biul. SN 2011/2/11), że „Istota czynu ciągłego (art. 12 k.k.) i powaga rzeczy osądzonej powodują, że nie jest możliwe prowadzenie postępowania **zawsze wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowań (zachowania) będących elementem i mieszczących się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który sprawca został prawomocnie skazany** ... nie ma przy tym znaczenia czy postępowanie miałyby się toczyć z powodu późniejszego ujawnienia owych zachowań, czy też z innego powodu”.

Sąd Apelacyjny nie widział potrzeby aby zaskarżony wyrok w stosunku do T. G. (1) w zakresie dotyczącym czynów, które popełnił on jako nieletni uchylić (co postuluje apelujący) i sprawę w tej części przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu tylko w tym celu aby to w pierwszej instancji umorzono wobec niego postępowanie karne w oparciu o art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (co do czynów zarzucanych mu w punktach 346-463 części wstępnej wyroku).

Z tego względu Sąd Apelacyjny na podstawie powołanego przepisu oraz na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. umorzył wobec T. G. (1) postępowanie we wskazanym zakresie. To samo dotyczy postępowania o czyny zarzucane oskarżonemu w punktach 682 i 683 części wstępnej wyroku, w czasie popełnienia których również był on sprawcą nieletnim.

Pozostaje kwestia dalszej części czynu ciągłego przypisanego oskarżonym: R. K. (1), T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1), P. K. (1) i T. W. (1) w **pkt III** części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Wcześniej już stwierdzono, że w odniesieniu do czynów jednostkowych zarzucanych R. K. (1) w punktach 112-129 części wstępnej wyroku (które mogą stanowić elementy składowe czynu ciągłego wykreowanego przez Sąd Rejonowy w Głogowie) res iudicata jest obecnie nieaktualna. To samo dotyczy czynów jednostkowych zarzucanych T. G. (1) w punktach 464-473 części wstępnej orzeczenia.

Jeśli chodzi o dalszą część przedmiotowego czynu ciągłego (pkt III części dyspozytywnej wyroku) jego konstrukcja przyjęta przez Sąd Okręgowy uniemożliwia prawidłową kontrolę instancyjną orzeczenia wydanego w tym zakresie. Nie jest bowiem możliwe jednoznaczne ustalenie jakie czyny ciągłe zostały tu przypisane poszczególnym, wymienionym wyżej oskarżonym. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2005 r. (II KK 15/05, LEX nr 157549) podniósł, że „Czyn ciągły został uznany w przepisie art. 12 k.k. jako jeden czyn zabroniony i stanowi z punktu widzenia procesu karnego **jednolitą całość**. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, **a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania**, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem”.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać na wyraźną wewnętrzną sprzeczność orzeczenia zawartego w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

W początkowej części opisu zamieszczonego tam czynu ciągłego Sąd Okręgowy ustala jego czasokres (taki sam wobec wszystkich wymienionych w tym punkcie oskarżonych) **od 23 sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r.** Potem jednak – wbrew temu – w odniesieniu do każdego oskarżonego z osobna ustala odrębne (odmienne od powyższego) okresy czynu ciągłego, a co więcej okresy te dzieli jeszcze na poszczególne odcinki czasowe, pomimo że jak wyżej stwierdzono czyn ciągły stanowi jednolitą (a zatem niepodzielną) całość. Aby skomplikować sprawę Sąd meriti umieszcza w granicach czynów ciągłych przypisanych oskarżonym R. K. (1) i T. G. (1) zachowania zawarte w datach (oznaczonych kursywą), co do których stwierdził wcześniej, że oskarżeni ci nie ponoszą odpowiedzialności karnej za czyny popełnione w tych datach (z powodu powagi rzeczy osądzonej, a w przypadku T. G. (1) także z powodu jego nieletności). Zaciemnia to w sposób ewidentny stanowisko Sądu meriti w tym zakresie.

Sprawa komplikuje się jeszcze bardziej w przypadku T. W. (1). Na początku opisu czynu ciągłego przypisanego mu w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia Sąd meriti stwierdza, że eliminuje z odpowiedzialności karnej tego oskarżonego okres od 23 sierpnia 2003 r. do 24 listopada 2003 r. To samo stwierdza też na str. 500 uzasadnienia wyroku. Problemem jest jednak to, że T. W. (1) nie zarzucono w niniejszej sprawie popełnienia żadnego czynu w owym okresie. Jak wspomniano uprzednio w pkt 889 części wstępnej wyroku zarzucono mu czyn popełniony w dniu 20 sierpnia 2003 r. (a więc przed dniem 23 sierpnia 2003 r.), a w pkt 890 zarzucono mu czyn popełniony w dniu 2 czerwca 2004 r. (a więc po dniu 24 listopada 2003 r.). W tej sytuacji nie było czego eliminować z odpowiedzialności karnej wymienionego oskarżonego.

Obraz zaciemnia się tu jednak jeszcze bardziej, jeśli spojrzeć na dalszą część opisu przypisanego oskarżonemu T. W. (1) czynu ciągłego. Chodzi o zapisane kursywą przy nazwisku tegoż oskarżonego daty 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r., a więc inne niż wcześniej „wylimitowane” przez Sąd meriti z jego odpowiedzialności karnej (23.08.2003 r. – 24.11.2003 r.). Co daty te mają oznaczać Sąd ten już nie wyjaśnia.

Trudno przy tym ustalić jakie konkretnie czyny ciągłe zostały przypisane w tej części wyroku poszczególnym oskarżonym. Ogólnie Sąd Okręgowy przypisał początkowo wszystkim tym osobom jeden czyn ciągły popełniony w

okresie **od 23 sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r.**, jednakże potem każdemu z nich przypisał czyny ciągle mieszczące się w zupełnie w innych granicach. I tak:

- R. K. (3) od 19.08.2002 r. (data początkowa) do 8.02.2006 r. (data końcowa),
- T. G. (4) od 23.08.2002 r. do 20.08.2003 r. (daty zapisane kursywą co oznacza, że w tym czasie - to jest do 25.07.2003 r. był on sprawcą nieletnim, a potem wchodziła w grę res iudicata) i od 19 stycznia 2004 r. do 8 lutego 2006 r.,
- P. K. (1) od 16 grudnia 2002 r. do 22 czerwca 2005 r.,
- T. W. (1) od 17.07.2003 r. – 23.08.2003 r. (daty pisane kursywą, ale nie wiadomo z jakiego powodu, o czym była wcześniej mowa), a potem od 19.01.2004 r. do 22.12.2004 r.,
- Ł. K. (1) od 16.10.2004 r. do 22.06.2005 r.,
- Ł. C. (1) od 2.06.2004 r. do 22.06.2005 r.,
- M. Ż. od 23 sierpnia 2002 r. do 23.12.2003 r.,
- J. C. (1) od 13.01.2005 r. do 22.06.2005 r.

Co więcej tak przypisane wymienionym wyżej oskarżonym czyny ciągle Sąd I instancji podzielił dodatkowo na odrębne odcinki czasowe, mimo że jak uprzednio podkreślono istotą czynu ciągłego jest to, że stanowi on jednolitą (a zatem niepodzielną) całość, a jego granice wyznaczają jedynie dwie daty (zachowania początkowe i końcowe).

Precyzyjne określenie przypisanego danej osobie czynu ciągłego ma istotne znaczenie, gdyż może wpływać w przyszłości na sytuację procesową takiej osoby (np. jeśli w późniejszym czasie ujawnią się inne zachowania sprawcy wchodzące w skład osądzonego już wcześniej czynu ciągłego, muszą się one mieścić w granicach czasowych wyznaczonych przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na ów czyn ciągły, aby wchodziła w grę res iudicata).

Jak zatem granice te ustalić w przypadku R. K. (1) skoro najpierw datę początkową przypisanego mu czynu ciągłego Sąd meriti określa na dzień 23 sierpnia 2002 r., a zaraz potem datę tę określa odmiennie – na dzień 19 sierpnia 2002 r.

Daty początkowe i końcowe czynów ciągłych przypisanych pozostałym oskarżonym wymienionym w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia również różnią się od okresu czynu ciągłego przypisanego im ogólnie w tym punkcie – to jest od okresu zamykającego się datami od 23 sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r.

Wszystkie te sprzeczności uniemożliwiają kontrolę rozstrzygnięcia zapadłego w tym zakresie w pierwszej instancji.

Jeśli chodzi o T. G. (1) zaskarżony wyrok w części skazującej tegoż oskarżonego nie mógł się ostać z jeszcze jednego istotnego powodu. Otóż w pkt XIII części dyspozytywnej, zawierającym orzeczenie o karze łącznej, znajduje się zapis o treści (cyt.) „wymierza oskarżonym kary łączne ... T. G. (1) na karę 4 (czterech) **lat miesięcy** pozbawienia wolności”. Istnieje zatem ewidentna wewnętrzna sprzeczność w tej części orzeczenia w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., która uniemożliwia jego wykonanie. Nie wiadomo bowiem jaką karę łączną Sąd Okręgowy wymierzył wymienionemu oskarżonemu (vide zapis w pkt XIII części dyspozytywnej „karę 4 (czterech) **lat miesięcy** pozbawienia wolności” oraz taki sam zapis w uzasadnieniu orzeczenia – str. 506). Podobnie w przypadku oskarżonych Ł. C. (1) i Ł. K. (1). W pkt XIII części dyspozytywnej wyroku po cyfrze „6” zostało opuszczone słowo „miesiący” (w zakresie kar łącznych wymierzonych wymienionym oskarżonym).

Ponadto należy wskazać, że w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia, w punktach: **95, 160, 163, 187, 241, 244, 286 i 288** Sąd Okręgowy nie określił osób (oskarżonych), którym przypisał zachowania opisane w tych punktach. Uchybienie to stanowi kolejny element świadczący o nieczytelności rozstrzygnięcia zapadłego w pierwszej instancji. Słusznie oskarżyciel publiczny zarzucił w apelacji, że doszło do obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. czego wyrazem jest m.in.

wyżej wskazane uchybienie. Jest to zatem kolejna przyczyna, z powodu której zaskarżony wyrok co do pkt III części dyspozytywnej ostać się nie mógł (z uwagi na przyjętą w tym punkcie konstrukcję czynu ciągłego nie można bowiem uchylić orzeczenia co do niektórych tylko zachowań wchodzących w skład owego czynu ciągłego, lecz uchyleniu podlega w takiej sytuacji całość czynu ciągłego).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2011 r. (II KK 200/10, Biul. PK 2011/5/38-39) podkreślił wyraźnie, że „Przy stosowaniu art. 12 k.k. wątpliwości co do realizacji konkretnej czynności wykonawczej składającej się na czyn ciągły muszą skutkować uchyleniem takiego orzeczenia w odniesieniu do całego przestępstwa”.

W omawianym zakresie doszło nadto do dalszych uchybień. Zgodzić należy się z poglądem autora apelacji, że nie została ustalona przez Sąd I instancji w sposób wystarczająco jasny wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżonych czynem przypisanym im w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. W kwestii tej Sąd Apelacyjny podziela w całości stanowisko oskarżyciela publicznego wyrażone w zarzucie I pkt 3 oraz w zarzucie II pkt 3 (str. 3-4 apelacji). Orzeczenie w tej części dotknięte jest ewidentną sprzecznością. Dodać do tego należy, że ustalając w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych objętych pkt III części dyspozytywnej orzeczenia wysokość wyrządzonej przez nich szkody Sąd I instancji w ogóle nie uzasadnił swojego stanowiska w tym zakresie. Kwestii tej Sąd meriti poświęcił tylko jedno zdanie w uzasadnieniu orzeczenia, stwierdzając że (cyt.) „Łączna wysokość szkody spowodowanej działaniem oskarżonych ... R. K. (1) była nie mniejsza jak 706.900 zł, zaś T. G. (1) 336.000 zł, P. K. (1) 299.200 zł tj. spowodowali szkodę w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. o znacznej wartości” (str. 499). Sąd ten nie uzasadnił jednak w ogóle w jaki sposób wyliczył wysokość owej szkody w przypadku każdego z oskarżonych i jakie składniki wynikające z ich przestępczej działalności weszły w jej zakres. Mając przy tym na względzie opis czynu przypisanego oskarżonym w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia (gdzie znajduje się zapis o treści (cyt.) „W rezultacie R. K. (1), T. G. (1), P. K. (1) **powodując łącznie w mieniu** znaczną szkodę, a która to szkoda w mieniu wyrządzona tym przestępstwem nie była niższa łącznie niż nie mniej jak około **700.000 zł ...**”) należy uznać, że rozstrzygnięcie to jest na tyle nieczytelne, iż uniemożliwia kontrolę jego prawidłowości przez Sąd odwoławczy. Stanowi to kolejną przyczynę, z powodu której zaskarżony wyrok w ten części ostać się nie mógł.

Zasadny jest także w omawianym zakresie zarzut V apelacji (uzasadniony na stronach 22 in fine – 23) dotyczący sprzeczności w orzeczeniu odnoszącym się do oskarżonego T. W. (1). W podstawie skazania (pkt III części dyspozytywnej wyroku) czyn wymienionego oskarżonego zakwalifikowano jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (str. 378 wyroku), zaś za podstawę wymiaru kary Sąd meriti przyjął art. **294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** (str. 379 wyroku), którego nie umieścił w kwalifikacji prawnej owego czynu (i umieścić nie mógł, gdyż szkoda w tym przypadku wynosiła 170.500 zł).

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast zarzutu III apelacji prokuratora, dotyczącego **pkt VIII** części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, w którym to punkcie T. G. (1) został uniewinniony od czynów zarzucanych mu w punktach 684 i 685 części wstępnej. Jest rzeczą niewątpliwą, że w dacie tych czynów wymieniony oskarżony był sprawcą nieletnim. Skoro jednak powołany wcześniej art. 18 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich uprawniał Sąd meriti do procedowania w tym zakresie w trybie przepisów k.p.k. i Sąd ten stwierdził brak dowodów świadczących o sprawstwie i winie T. G. (1) co do owych czynów, prawidłowo wydał w tej części wyrok uniewinniający. Nie było bowiem powodu aby umorzyć wobec oskarżonego postępowanie co do tych czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., albowiem uniewinnienie wyprzedza w tym przypadku umorzenie postępowania. Należy do tego dodać, iż oskarżyciel publiczny poza zarzutem obrazy prawa procesowego (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.) nie sformułował w tym zakresie żadnych innych zarzutów, które mogłyby skutecznie podważyć rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do uniewinnienia wymienionego oskarżonego od czynów opisanych w punktach 684 i 685 części wstępnej orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w stosunku do T. G. (1) co do pkt VIII części dyspozytywnej utrzymał w mocy.

Podzielił natomiast Sąd Apelacyjny stanowisko oskarżyciela publicznego co do punktów **I i III** części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. W pkt I Sąd meriti przypisał oskarżonemu R. K. (1) przestępstwo z art. 258 § 3 k.k., a w pkt II przypisał oskarżonym: T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), P. K. (1), Ł. K. (1) i T. W. (1) przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy podziela pogląd autora apelacji, że zaskarżony wyrok dotknięty jest w tej części takimi wadami, które powodują iż ostać się nie mógł.

Jest rzeczą niewątpliwą, że Sąd meriti nie ustalił w sposób precyzyjny czasu kierowania przez R. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą. Wywody apelującego w tej części zawarte na stronach 8-9 środka odwoławczego trafiają do przekonania, tym bardziej, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w tym zakresie jest zupełnie nieczytelne (str. 496).

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje także stanowisko oskarżyciela publicznego w odniesieniu do pkt II części dyspozytywnej orzeczenia (str. 9-12 apelacji). Koncepcja zaprezentowana w tej kwestii przez Sąd meriti, który podzielił przypisany oskarżonym czyn z art. 258 § 1 k.k. na odrębne odcinki czasowe (w których prowadzili oni aktywną działalność przestępczą) jest całkowicie błędna.

Oskarżyciel publiczny bardzo trafnie wskazał w omawianej części środka odwoławczego judykaty, które definiują istotę czynu z art. 258 § 1 k.k. (str. 10-12 apelacji). Sąd Apelacyjny podziеляjąc wywody apelującego w tej kwestii pragnie dodać do tego jeszcze co następuje:

Występek z art. 258 § 1 k.k. **stanowi tzw. przestępstwo trwałe**. Cechą przestępstwa trwałego jest to, iż utrzymywanie się stanu przestępczego trwa nieprzerwanie przez pewien okres czasu. Sprawca wywołuje jakiś stan sprzeczny z prawem, może go przerwać lecz przez dany okres czasu tego nie czyni. Tego rodzaju sytuacja zachodzi oprócz czynu z art. 258 § 1 k.k. także np. w przypadku nielegalnego posiadania broni (art. 263 § 2 k.k.), lub nielegalnego pozbawienia wolności (art. 189 k.k.). Przesłębstwo trwałe nie może być zatem dzielone na odrębne odcinki czasowe.

Występek z art. 258 § 1 k.k. jest równocześnie – jak trafnie zauważył apelujący – przestępstwem formalnym, a zatem jest dokonany z chwilą określonego, opisanego w przepisie ustawy karnej zachowania się sprawcy.

A.Marek w Komentarzu do art. 258 k.k. (Dom Wydawniczy ABC, 2006 r., wyd. III) wywodzi, iż „Odpowiedzialność za udział w związku albo zorganizowanej grupie przestępczej lub terrorystycznej opiera się na przynależności, niezależnie od pełnionych funkcji. Uczestnik nie musi więc brać udziału w konkretnym przestępstwie popełnionym przez grupę lub związek, wystarczy świadoma przynależność do tego związku lub zorganizowanej grupy, z którą wiąże się poddanie panującej w niej dyscyplinie i gotowość do uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej” (podobnie J. Wojciechowski, Komentarz, s. 489 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 30.IX.1999 r., II AKa 226/98, Biul. Prok. Apel. 199, nr 9).

Udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie musi zatem wiązać się z popełnieniem przez sprawcę owego występku innego czynu zabronionego. Do odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k. ustawa nie wymaga bowiem czynnego udziału w popełnianiu innych przestępstw. Wystarczająca jest sama gotowość do ich popełnienia.

Pogląd powyższy wynika nie tylko ze stanowiska doktryny, ale ugruntowany jest również w judykaturze. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 października 2004 r. (sygn. akt: II KK 67/04) podniósł co następuje: „Udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa jest występkiem formalnym. Oznacza to, że do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarczy **sama bierna przynależność bez popełniania jakiegokolwiek innych czynów zabronionych**. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomości wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Grupa taka winna składać się z co najmniej trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji”.

W przedstawionej sytuacji rozstrzygnięcie zapadłe w pierwszej instancji objęte punktami I i II części dyspozytywnej orzeczenia jest tak rażąco błędne, że zaskarżony wyrok w tej części ostać się nie mógł.

Oskarżyciel publiczny na rozprawie apelacyjnej nie poparł zarzutów VII, VIII i IX apelacji pisemnej (k. 15801) stały się one zatem bezprzedmiotowe.

Sąd Apelacyjny podziela zarzut XI środka odwoławczego. Trafnie apelujący zwrócił uwagę na fakt, że Sąd meriti w **pkt VII** części dyspozytywnej orzeczenia wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynów zawartych w punktach 339-343 części wstępnej art. 65 § 1 k.k., a przez to uznał, że czynów tych R. K. (1) nie popełnił w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mimo iż w pkt I części dyspozytywnej ustalił, że oskarżony ten kierował taką grupą w okresie od sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r. (k. 15410). Czyny opisane w punktach 339-343 części wstępnej wyroku zostały popełnione w okresie od 18 sierpnia 2002 r. do 17 marca 2003 r. (k.15293-15293v), a zatem w okresie gdy oskarżony ten według ustaleń Sądu meriti kierował grupą przestępczą. Trudno zatem zrozumieć stanowisko tegoż Sądu w tym zakresie.

Z tych względów zaskarżony wyrok w owej części ostać się nie mógł, gdyż istnieje ewidentna sprzeczność pomiędzy punktami I i VII części dyspozytywnej.

To samo dotyczy **pkt XI** części dyspozytywnej orzeczenia (vide pkt XII apelacji prokuratora).

Sąd meriti z kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu M. Ż. w punktach 867 i 868 części wstępnej orzeczenia również wyeliminował art. 65 § 1 k.k., a zatem uznał, że oskarżony ten nie dopuścił się tych czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. (k.15446v).

Czyny 867 i 868 zostały popełnione w dniu **23 sierpnia 2002 r.** (str. 209 wyroku, k. 15357).

W pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku Sąd meriti uznał, że zorganizowana grupa przestępcza z udziałem oskarżonych funkcjonowała od sierpnia 2002 r. do 8 lutego 2006 r., z tym że doprecyzował, iż wymieniony oskarżony uczestniczył w tej grupie w okresie **od 23 sierpnia 2002 r.** do 23 grudnia 2003 r. (str. 316 wyroku, k. 15410v).

Jak widać z powyższego także w tym zakresie zachodzi ewidentna sprzeczność pomiędzy punktami II i XI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, która powoduje, że wyrok ten w owej części ostać się nie mógł.

W zarzucie I pkt 4 apelacji (str. 3) oskarżyciel publiczny zarzucił, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie uniewinnił oskarżonego M. Ż. od czynów opisanych w punktach 866, 869 i 870 części wstępnej orzeczenia (**pkt X** części dyspozytywnej) oraz bezpodstawnie uniewinnił oskarżonego P. K. (1) od czynów opisanych w punktach 772 i 773 części wstępnej orzeczenia (**pkt XII** części dyspozytywnej).

Autor apelacji nie uzasadnił jednak w ogóle postawionego w tym zakresie zarzutu. Nie wykazał w jakikolwiek sposób na czym polegała bezzasadność rozstrzygnięcia zapadłego w owej części w pierwszej instancji. Skoro zatem prokurator nie wykazał w żaden sposób aby orzeczenia zawarte w punktach X i XII części dyspozytywnej były błędne, Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw aby zaskarżony wyrok w tej części zakwestionować. Z tych względów Sąd Apelacyjny wyrok ten w stosunku do M. Ż. i P. K. (1) co do punktów X i XII utrzymał w mocy.

Jeśli chodzi o pkt X apelacji prokuratora należy podnieść, że Sąd meriti zamieszczając na str. 487 uzasadnienia zaskarżonego wyroku stwierdzenie, że „pomiął” w toku wyrokowania niektóre czyny jednostkowe z części wstępnej orzeczenia, nie wskazał jakich konkretnie czynów to dotyczyło (wskazał tu jedynie osoby pokrzywdzone). Czyny te zidentyfikował oskarżyciel publiczny we wskazanym wyżej punkcie środka odwoławczego (str. 6 in fine – 7) i przyporządkował je określonym numerom z części wstępnej zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy pomijając owe zachowania nie sprecyzował jasno w uzasadnieniu orzeczenia czy weszłyby one w skład czynu ciągłego, o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej (gdyby istniały wystarczające dowody świadczące, że ich sprawcami byli konkretni oskarżeni).

W sytuacji gdy zdaniem Sądu meriti brak jest w tym zakresie dostatecznych dowodów wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonych, którym czyny te zostały zarzucone, klarownym byłoby najpierw uniewinnienie tych osób od owych

czynów jednostkowych i dopiero po wydaniu w tej części takiego rozstrzygnięcia, konstruowanie czynu ciągłego nie obejmującego już tych występków. Trafnie zauważa to oskarżyciel publiczny na stronie 14 in fine apelacji.

Pomijając jednak powyższą kwestię należy zgodzić się ze stanowiskiem autora apelacji, że Sąd meriti nie przeprowadził w tym zakresie właściwej analizy materiału dowodowego, zgodnej z art. 7 k.p.k. W szczególności należy zgodzić się z zarzutem apelującego, że Sąd meriti (cyt.) „... pominął zupełnie dowód w postaci historii operacji bankowych odzwierciedlających dokonane wpłaty zaliczek, co ma istotne znaczenie dla oceny słuszności decyzji tego Sądu w przedmiocie <<wyliminowania>> zarzutów dokonanych na szkodę nieustalonych z tożsamości osób lub pokrzywdzonych z różnych przyczyn nie przesłuchanych w toku postępowania karnego” (str. 15 apelacji).

Wywody autora apelacji w omawianej kwestii trafiają do przekonania, w związku z czym nie można zaaprobować decyzji Sądu I instancji o „pominięciu” w toku wyrokowania czynów zidentyfikowanych przez prokuratora w pkt X środka odwoławczego.

Reasumując należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w całości w zakresie punktów I i II części dyspozytywnej z przyczyn uprzednio podanych. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tej części Sąd I instancji winien precyzyjnie ustalić czasokres czynów z art. 258 § 1 i 3 k.k., pamiętając że istotą występków z art. 258 § 1 k.k. jest to, iż ma on charakter **trwały i formalny** (o czym była wcześniej mowa), w związku z czym nie może być dzielony na odrębne odcinki czasowe odpowiadające przestępczej aktywności sprawców (co uczynił obecnie Sąd meriti). Bierna przynależność do grupy przestępczej i nie dokonywanie w jej ramach innych przestępstw nie wyklucza przypisania danej osobie czynu z art. 258 § 1 k.k. właśnie z uwagi na jego formalny charakter. Cecha trwałości oznacza natomiast, że czyn taki trwa **nieprzerwanie** od – do i nie może być dzielony na odrębne odcinki czasowe.

Sąd Apelacyjny uchylił również zaskarżony wyrok co do pkt III części dyspozytywnej, z tym że równocześnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. postępowanie wobec T. G. (1) w określonym uprzednio zakresie (punkty 346-463 z części wstępnej wyroku) umorzył. Z tego powodu nie mogą być przedmiotem ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji zachowania przypisane temu oskarżonemu w ramach czynu ciągłego w punktach od 1 do 104, odpowiadające częściowo czynom, co do których postępowanie zostało umorzone (pkt 346-463 części wstępnej wyroku).

Postępowanie wobec T. G. (1) zostało nadto umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. co do czynów zarzucanych mu w punktach 682 i 683 części wstępnej orzeczenia, a przypisanych w pkt IX części dyspozytywnej.

Zaskarżony wyrok został też uchylony co do punktów VII i XI części dyspozytywnej z powodu sprzeczności rozstrzygnięć zawartych w tych punktach z ustaleniami Sądu meriti zawartymi w punktach I i II części dyspozytywnej.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił natomiast apelacji prokuratora co do punktów: VIII, X i XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku z powodów uprzednio omówionych.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy co do czynu ciągłego o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, Sąd meriti w przypadku uznania sprawstwa i winy oskarżonych w tym zakresie winien ustalić w sposób jednoznaczny i precyzyjny granice czynu ciągłego w odniesieniu do każdego z nich indywidualnie (pierwsze i ostatnie zachowanie wyznaczające jego granice).

Należy przy tym pamiętać, że czyn ciągły stanowi jednolitą (niepodzielną) całość, zamykającą się w dwóch datach (początkowe i końcowe zachowania), w związku z czym nie może być dzielony na odrębne odcinki czasowe.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tej części Sąd I instancji winien nadto wyeliminować wskazane wcześniej wątpliwości w kwestii określenia wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem przez poszczególnych oskarżonych oraz wskazać komu konkretnie należy przypisać zachowania opisane w pkt III wyroku, w punktach: 95, 160, 163, 187, 241, 244, 286 i 288 (brak jest tu wskazanych z imienia i nazwiska sprawców tych zachowań).

Ponadto Sąd I instancji winien usunąć w tym zakresie nieprawidłowości co do kwalifikacji prawnej, o czym jest mowa w pkt V apelacji prokuratora (co do T. W. (1)).

Na zakończenie należy zauważyć, że ostatecznie zachowanie przypisane oskarżonemu **T. G. (1)** w ramach czynu ciągłego w pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku objęte zostało punktem **304** (str. 375). Zachowanie to odpowiada czynowi jednostkowemu oznaczonemu w części wstępnej orzeczenia numerem **670** (str. 161). Sąd Okręgowy w ogóle nie rozstrzygnął natomiast o czynach jednostkowych zarzucanych oskarżonemu T. G. (1) w punktach **od 671 do 681** części wstępnej orzeczenia.

Czyny zarzucane wymienionemu oskarżonemu w punktach 682 i 683 części wstępnej orzeczenia zostały objęte rozstrzygnięciem zawartym w pkt IX części dyspozytywnej (Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok w tej części uchylił i umorzył wobec T. G. (1) postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.).

Ostatecznie dwa czyny zarzucane T. G. (1) w części wstępnej orzeczenia (punktu 684 i 685) zostały objęte rozstrzygnięciem zawartym w pkt VIII części dyspozytywnej (zapadł tu wyrok uniewinniający, który został utrzymany przez Sąd Apelacyjny w mocy).

Sąd Okręgowy nie orzekł zatem w ogóle o sporej liczbie czynów zarzucanych T. G. (1) w części wstępnej zaskarżonego wyroku (**punkty 671-681**).

To samo dotyczy oskarżonych **M. Ż. i T. W. (1)**.

W pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oskarżonemu **M. Ż.** przypisano w ramach czynu ciągłego zachowania objęte punktami **od 1 do 38** (str. 318-325).

Odpowiadają one częściowo czynom jednostkowym zarzucanym wymienionemu oskarżonemu w punktach **775 do 820** części wstępnej orzeczenia (str. 186-197). Czyn zarzucony **M. Ż. w pkt 821** został „pominięty” przez Sąd meriti według formuły przyjętej na str. 487 uzasadnienia wyroku (chodzi o pokrzywdzonego E. J. vide str. 486 uzasadnienia).

Według tej samej formuły Sąd Okręgowy „pomiął” także czyny (zachowania) popełnione – jak stwierdził – na szkodę **trzech** nieustalonych pokrzywdzonych związanych z kontem bankowym (...) (vide str. 486 in principio uzasadnienia orzeczenia). Rzecz jednak w tym, że de facto nieustalonych pokrzywdzonych związanych ze wspomnianym kontem (...) było **czterech** a nie trzech jak stwierdził to Sąd meriti we wskazanej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 486).

Chodzi o następujące pozycje:

- nieustalona osoba nr 1 – **punkty 26, 370, 799** części wstępnej wyroku (czyn z 18 listopada 2002 r.),
- nieustalona osoba nr 2 – **punkty 36, 380, 809** części wstępnej wyroku (czyn z 28 listopada 2002 r.),
- nieustalona osoba nr 3 – **punkty 66, 410, 708** części wstępnej wyroku (czyn z 3 lutego 2003 r.),
- nieustalona osoba nr 4 – **punkty 70, 414, 712** części wstępnej wyroku (czyn z 4 lutego 2003 r.).

W świetle powyższego nie jest możliwe ustalenie, które konkretnie czyny jednostkowe zawarte w części wstępnej zaskarżonego wyroku miał na myśli Sąd I instancji pisząc na stronach 486 in principio i 487 uzasadnienia orzeczenia o „pominięciu” zachowań (czynów) dotyczących trzech nieustalonych pokrzywdzonych związanych z kontem bankowym (...), skoro pokrzywdzonych takich było czterech.

Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął poza tym w ogóle o czynach jednostkowych zarzucanych **M. Ż.** w punktach **822-865** części wstępnej orzeczenia. To samo dotyczy czynów jednostkowych zarzuconych **T. W. (1)** w punktach **890-897** części wstępnej orzeczenia (sprawa w tym zakresie nie została osądzona).

W katalogu czynów wskazanych przez oskarżyciela publicznego w pkt X apelacji („pominiętych” przez Sąd meriti) zabrakło czynów zawartych w punktach: **35, 379 i 808** (pokrzywdzony M. J., którego Sąd meriti nie umieścił na liście osób wskazanych na stronach 486-487 uzasadnienia wyroku) oraz w punktach: **202, 546 i 922** (pokrzywdzony R. K. (4), którego również nie ma na owej liście).

Wszystko to o czym była uprzednio mowa świadczy o trudnym do ogarnięcia olbrzymim bałaganie i chaosie panującym w zaskarżonym wyroku, co powoduje że wyrok ten w znacznym zakresie, w takiej postaci ostać się nie mógł.

W konkluzji, w związku z apelacją oskarżyciela publicznego dotyczącą wymienionych wyżej oskarżonych należy stwierdzić, że niniejszą sprawę rozstrzygnięto prawomocnie co do czynów opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku w punktach: **346-463, 682, 683, 684 i 685** (w odniesieniu do T. G. (1)), **866, 869, 870** (w odniesieniu do M. Ż.) oraz **772 i 773** (w odniesieniu do P. K. (1)).

W pozostałym zakresie (w odniesieniu do czynów jednostkowych zawartych w części wstępnej orzeczenia) sprawa oskarżonych: R. K. (1), T. G. (1), M. Ż., Ł. C. (1), J. C. (1), Ł. K. (1), P. K. (1) i T. W. (1) podlega ponownemu rozpoznaniu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy poza wyeliminowaniem uchybień, o których była uprzednio mowa Sąd I instancji winien też ustalić w sposób precyzyjny krąg osób pokrzywdzonych konkretnymi czynami (chodzi np. o punkty 124 i 180 stanowiące elementy czynu ciągłego opisanego w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia, które różnią się w tym zakresie od punktów 141 i 197 części wstępnej). Sąd ten winien również przestrzegać prawidłowej pisowni nazwisk osób pokrzywdzonych (vide np. omyłki pisarskie zawarte w punktach 159 i 186, stanowiących elementy czynu ciągłego, o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia) oraz zachować ciągłość numeracji zachowań wchodzących w skład wskazanego czynu ciągłego (w numeracji tej brak jest obecnie punktu 281).

Należy nadto pokreślić, że razi niedbałość jaką Sąd meriti wykazał konstruując pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Oprócz wspomnianych wcześniej uchybień w zakresie wymiaru kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych T. G. (1), Ł. C. (1) i Ł. K. (1) Sąd ten ignorował w tej części orzeczenia reguły gramatyczne. Trzeba zatem przypomnieć, że nazwiska oskarżonych podlegają odmianie przez przypadki (deklinacji). Zasadę tę Sąd I instancji stosował jednak w owym zakresie wybiórczo, albowiem w odniesieniu do nazwisk szeregu oskarżonych używał niepoprawnego z punktu widzenia gramatyki przypadku mianownika, zamiast dopełniacza. I tak w pkt XIII znajduje się następująca składnia językowa (cyt.): „wymierza oskarżonym kary łączne ... T. (imię odmienione) G. (nazwisko nieodmienione) M. (imię odmienione) Ż. (nazwisko nieodmienione), Ł. (imię odmienione) C. (nazwisko nieodmienione), J. (imię odmienione) C. (nazwisko nieodmienione), Ł. (imię odmienione) K. (nazwisko nieodmienione)”.

Co do pozostałych oskarżonych a to R. K. (1), P. K. (1) i T. W. (1) Sąd meriti prawidłowo odmienił ich imiona i nazwiska.

Z tymi samymi błędami (zarówno gramatycznymi, jak i w zakresie wymiaru kar łącznych) pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku został w całości przeniesiony do uzasadnienia orzeczenia (vide str. 506).

Co do apelacji obrońców oskarżonych M. C., P. M. i R. G. – apelacje te zasługują na uwzględnienie w zakresie odnoszącym się do wymiaru orzeczonych wobec wymienionych oskarżonych kar pozbawienia wolności.

Na wstępie należy jednak wspomnieć, że Sąd Apelacyjny nie podziela zastrzeżeń przedstawionych przez obrońcę oskarżonego R. G. w punktach 1 i 2 apelacji. Wywody autora owej apelacji dotyczące istoty oszustwa są trafne. Słusznie apelujący podnosi, że czyn z art. 286 § 1 k.k. może być popełniony jedynie w zamiarze bezpośrednim, tymczasem w opisie przypisanego temu oskarżonemu czynu znalazło się sformułowanie, że działał on w zamiarze ewentualnym (pkt XVIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku). Jednakże dokładna analiza opisu przedmiotowego czynu prowadzi do wniosku, że owo sformułowanie Sądu meriti odnosi się do kwestii pomocnictwa (tzn. że w tym zakresie oskarżony działał w zamiarze ewentualnym), a nie do kwestii oszustwa (nie był on sprawcą bezpośrednim czynu z art. 286 § 1 k.k.).

Natomiast co do sprawstwa R. G. w zakresie przypisanego mu czynu wywody autora apelacji sprowadzają się w istocie do prostej polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w owej kwestii. Nie wykazał jednak apelujący aby Sąd meriti naruszył tu zasadę swobodnej oceny dowodów, a przez to dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tej części orzeczenia.

Podzielił natomiast Sąd Apelacyjny argumenty obrońcy oskarżonego R. G. co do wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Również argumenty podniesione w tym zakresie przez obrońców oskarżonych M. C. i P. M. trafiają do przekonania.

Czyny popełnione przez wymienionych oskarżonych (działających w charakterze tzw. „słupów”) miały charakter incydentalny, a korzyści jakie osiągnęli oni z tych przestępstw były niewielkie (po 100 zł). Kary bezwzględne pozbawienia wolności wymierzone tym oskarżonym w kontekście kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych, których przestępstwa działalność była nieporównywalnie szersza, jawią się jako rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny podzielił wnioski obrońców oskarżonych M. C., P. M. i R. G. o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności.

Z tego względu Sąd odwoławczy na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych wymienionym oskarżonym kar po 1 roku pozbawienia wolności na okres lat 2.

Z uwagi na okoliczność, że oskarżony M. C. był już uprzednio karany (w przeciwieństwie do dwóch pozostałych oskarżonych) Sąd Apelacyjny, stosując wobec niego instytucję warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, wymierzył mu równocześnie w oparciu o art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł.

Wskazać przy tym należy, iż nie ma przeszkód aby przy apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego można było orzeczenie takie wydać. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 1974 r. (sygn. II KR 334/73) wyraził pogląd, że „Zastosowaniu przepisu art. 75 § 1 k.k. w postępowaniu rewizyjnym nie stoi na przeszkodzie brak rewizji na niekorzyść oskarżonego, bowiem warunkowe zawieszenie wykonania kary obostrzone grzywną, jako rozwiązanie – z punktu widzenia korzyści oskarżonego – pośrednie między karą bezwzględnie orzeczoną a karą orzeczoną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie narusza zasady reformationis in peius, o ile wysokość orzeczonej w tym trybie grzywny pozostaje w odpowiednim stosunku do wysokości ulegającej warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, zwłaszcza gdy kara zastępcza pozbawienia wolności na wypadek nieuiszczenia grzywny w terminie nie jest wyższa od kary zasadniczej pozbawienia wolności”. Podobne stanowisko w judykaturze prezentowane jest również na gruncie aktualnego kodeksu karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 01.03.2006 r., II KK 274/05, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 14.10.2003 r., II AKa 204/03).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. C. grzywny Sąd Apelacyjny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 lutego 2007 r. do 30 kwietnia 2007 r., przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny. W ten sposób orzeczonej wobec tego oskarżonego kara grzywny została wykonana w ramach tymczasowego aresztowania.

Jeśli chodzi o apelacje obrońców pozostałych oskarżonych należy stwierdzić co następuje:

Co do apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1) – apelacja ta została poświęcona w znacznej części kwestii przypisanego oskarżonemu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Apelujący przytacza w środku odwoławczym obszerne poglądy przedstawicieli doktryny oraz stanowisko judykatury w tej materii, jednakże wnioski jakie z tego wyciąga są błędne.

Autor omawianej apelacji wywodzi, że (cyt.) „W czasie kilkuletniej działalności przestępczej T. G. (1) nie było ... stałego grona członków domniemanej grupy, gdyż oskarżeni działali w różnych konfiguracjach osobowych, w

różnych okresach czasu. Brak było także przywódcy kierującego działalnością grupy, gdyż wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego R. K. (1) nie kontrolował działalności pozostałych oskarżonych” (str. 6 apelacji). Dalej apelujący kwestionuje okoliczność, że oskarżeni mieli świadomość istnienia grupy, gdyż dopuszczali się przestępstw (cyt.) „działając w układzie koleżeńskim, nie zaś w grupie, w której istniała określona struktura czy zbiór reguł, którym należałoby się podporządkować” (str. 6 in fine apelacji).

W konkluzji apelujący stawia tezę, że w przypadku oskarżonych można mówić jedynie o współsprawstwie w rozumieniu art. 18 § 1 k.k., a nie o zorganizowanej grupie przestępczej (str. 7 apelacji).

Jak wspomniano uprzednio poglądy prezentowane przez autora apelacji w omawianej kwestii są całkowicie błędne.

Zacząć trzeba od przypomnienia, że w części uzasadnienia dotyczącej apelacji oskarżyciela publicznego przytoczono orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r. (II KK 67//04), w którym została zawarta definicja grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. Sąd Najwyższy podkreślił w owym judykacie, że w przypadku występkę wyczerpującego znamiona powołanego przepisu (cyt.) „Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów jej funkcjonowania”.

Podobnie stwierdza Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 grudnia 2003 r. (II AKa 257/03, KZS 2004/4/41), wskazując iż „Przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej jest przestępstwem formalnym, zatem do wypełnienia jego znamion wystarczy sama bierna przynależność, bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania itp. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca”.

Na kanwie omówionych wcześniej wywodów autora apelacji odnoszących się do czynu z art. 258 § 1 k.k. należy podkreślić, że zorganizowana grupa przestępcza to istotnie coś więcej niż współsprawstwo, o którym mowa w art. 18 § 1 k.k., jednakże wbrew głoszonym przez apelującego poglądom w przypadku zorganizowanej grupy przestępczej nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna owej grupy, jej niezmienny skład personalny, oraz wysoki stopień zorganizowania, polegający na szczegółowym określeniu zasad przynależności, stażu członkowskiego, sankcji za wystąpienie przeciw dyscyplinie, itd (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16.01.2008 r., IV KK 389/07, LEX nr 346607, postanowienie Sądu Najwyższego z 20.12.2006 r., IV KK 300/06, OSNwSK 2006 nr 1 poz. 2551, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19.12.2003 r., II AKa 257/03, KZS 2004 z. 4, poz. 41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2006 r., II AKa 174/06, Prok. i Pr. – wkł. 2007 r., nr 708, poz. 38).

Autor omawianej apelacji w sposób widoczny nie rozróżnia struktury w postaci związku przestępczego (o którym również jest mowa w art. 258 § 1 k.k.) od zorganizowanej grupy przestępczej. To związek przestępczy charakteryzuje się względnie trwałą strukturą organizacyjną, ustalonymi zasadami członkostwa i dyscypliny oraz hierarchicznym podporządkowaniem (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14.10.1999 r., II AKa 221/99, Prok. i Pr. 2000 r., nr 6 oraz M. Klepner „Pojęcie zorganizowanej grupy i związku przestępczego w świetle polskiego prawa i orzecznictwa” CzPKiNP 2000 r., nr 2).

W świetle powyższego pogląd apelującego, iż skoro T. G. (1) nie należał do grupy składającej się ze stałych członków, a oskarżeni działali w różnych konfiguracjach osobowych i w różnych okresach czasu, to nie można mówić o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. (str. 6 apelacji) jest całkowicie błędny.

Nie ma także znaczenia okoliczność, że oskarżeni nie działali w grupie, w której istniałaby ustalona dokładnie organizacja i zbiór reguł w niej obowiązujących, gdyż cechy takie charakteryzują (o czym wyżej wspomniano) związek przestępczy, a nie bardziej luźną strukturę jaką jest grupa, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. Również istnienie przywódcy kierującego zorganizowaną grupą przestępczą nie jest warunkiem statuującym funkcjonowanie. Grupa przestępcza może mieć bowiem zarówno strukturę pionową, jak i poziomą, bez widocznego przywództwa. Niemniej nie można zgodzić się z twierdzeniem apelującego, że R. K. (1) nie kierował grupą przestępczą, do której należał T. G.

(1), albowiem w świetle poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych (vide str. 497 in fine – 498 in principio uzasadnienia wyroku) kierownicza rola tegoż oskarżonego w owej grupie nie budzi wątpliwości.

Zupełnie kuriozalny jest zarzut, że skoro oskarżony dopuścił się niektórych przestępstw bez udziału innych osób, czy też wspólnie z jedną tylko osobą, nie działał przez to w tym czasie w zorganizowanej grupie przestępczej (cyt.) „z uwagi na brak spełnienia wymogu 3-osobowego składu grupy” (str. 2 apelacji).

Z powołanego uprzednio orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28.10.2004 r. (II KK 67/04) wynika, że już sama bierna przynależność, bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych, wystarczy do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Jest to bowiem przestępstwo formalne (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 257/03). Oznacza to, że do odpowiedzialności karnej z tego przepisu ustawa nie wymaga czynnego udziału sprawcy w popełnianiu innych przestępstw. Wystarczająca jest już sama gotowość do ich popełnienia. W świetle powyższego okoliczność, że w okresie istnienia grupy niektórych czynów (chodzi o zachowania z art. 286 § 1 k.k.) T. G. (1) dopuścił się indywidualnie lub też wspólnie z jedną tylko osobą, jest bez znaczenia jeśli chodzi o jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Nawet bowiem gdyby nie dopuścił się on w tym okresie żadnych innych przestępstw, lecz akceptował istnienie grupy i przejawiał samą tylko gotowość do ich popełnienia, byłby jej uczestnikiem.

Przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. ma również cechy czynu trwałego co oznacza, że nawet w okresach braku aktywności przestępczej w innej dziedzinie członek grupy przestępczej w okresach tych nadal do niej należy.

Uchybienia do jakich doszło w pierwszej instancji w tym zakresie, polegające na podzieleniu przez Sąd meriti czasu trwania grupy przestępczej na odrębne odcinki związane z aktywnością przestępczą poszczególnych jej członków, spowodowały że zaskarżony wyrok w tej części został uchylony (na skutek apelacji prokuratora), a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Była na ten temat mowa w części uzasadnienia związanej z apelacją oskarżyciela publicznego.

Można zgodzić się ze stanowiskiem autora omawianej apelacji, że Sąd meriti nie wskazał w sposób dostatecznie jasny na jakich dowodach oparł się uznając sprawstwo i winę oskarżonego T. G. (1) co do poszczególnych zachowań przypisanych mu w ramach czynu ciągłego objętego pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Zarzuty apelującego w tej części winien mieć na uwadze Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

W pełni zasadny jest też zarzut dotyczący zasądzonych od oskarżonego T. G. (1) odszkodowania, obejmującego szkodę wyrządzoną zachowaniami zawartymi w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia, w punktach: 95, 160, 163, 187, 241, 244, 286 i 288. Wcześniej już podniesiono, że Sąd meriti nie wskazał w tym zakresie osób (oskarżonych), którym przypisał zachowania objęte wymienionymi punktami. Stanowiło to jedną z przyczyn powodujących, że zaskarżony wyrok w tej części ostać się nie mógł. Była na ten temat mowa we fragmencie uzasadnienia związanym z apelacją oskarżyciela publicznego. Apelujący wykazał, że wskazane uchybienie ma swoje poważne implikacje procesowe związane z zasądzonym od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych odszkodowaniem w trybie art. 415 § 1 k.p.k. (pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).

Nietrafne są natomiast wywody autora omawianej apelacji w kwestii powagi rzeczy osądzonej. Sąd meriti uznał, że res iudicata wchodzi w grę co do niektórych czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zarzucanych oskarżonym T. G. (1) i R. K. (1) w części wstępnej zaskarżonego wyroku (chodzi o czyny oznaczone numerami od 464 do 473 w odniesieniu do T. G. i od 112 do 129 w odniesieniu do R. K.). Stanowisko Sądu meriti w tej kwestii wiązało się z jednolitym poglądem Sądu Najwyższego, że nie jest możliwe prowadzenie innego postępowania co do zachowań podjętych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na skonstruowany w prawomocnym wyroku czyn ciągły. Wspomniany czyn ciągły został wykreowany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie wydanym w sprawie II K 323/08 i zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że czyny (zachowania) wymienionych wyżej oskarżonych objęte niniejszą sprawą a mieszczące się w granicach czasowych owego czynu ciągłego (wykreowanego przez Sąd Rejonowy w Głogowie) nie mogą być im przypisane z uwagi na powagę rzeczy osądzonej (res iudicata). Była na ten temat mowa w części uzasadnienia związanej z apelacją prokuratora, gdzie

wskazano również, że skoro powołany wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie został uchylony res iudicata (w znaczeniu wyżej opisanym) straciła rację bytu. Apelujący błędnie natomiast wiąże kwestię powagi rzeczy osądzonej z czynem z art. 258 § 1 k.k. (vide str. 8 apelacji).

W końcowej części środka odwoławczego autor kwestionuje wymiar orzeczonej wobec T. G. (1) kary. Nie zauważył jednak przy tym, że zaskarżony wyrok dotknięty jest w tym zakresie uchybieniem, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Sąd Okręgowy nie wymierzył bowiem T. G. (1) jednoznacznie sprecyzowanej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności (o której pisze apelujący na stronie 8 in fine środka odwoławczego). Prawdopodobnie z powodu nieuwagi Sąd meriti sformułował orzeczenie o karze łącznej wymierzonej T. G. (1) w sposób, który uniemożliwiałby wykonanie takiej kary. W pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku znajduje się bowiem zapis o treści (cyt.) „wymierza oskarżonym kary łączne ... T. G. (1) na karę 4 (czterech) **lat miesięcy** pozbawienia wolności”. Również o tym była już uprzednio mowa.

Reasumując należy stwierdzić, że nie są trafne poglądy autora omawianej apelacji w kwestii zorganizowanej grupy przestępczej (czyn z art. 258 § 1 k.k.) oraz powagi rzeczy osądzonej.

Słuszny jest zarzut dotyczący zachowań opisanych w punktach: 95, 160, 163, 187, 241, 286 i 288, związanych z czynem ciągłym, o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia. Zaistniałe w tym zakresie uchybienie (brak wskazania osób, którym zachowania te zostały przypisane) ma przełożenie na kwestię zasądzonego od oskarżonych w trybie art. 415 § 1 k.p.k. odszkodowania.

Trafiają także do przekonania wywody apelującego co do tego, iż Sąd meriti nie wskazał dostatecznie jasno jakimi konkretnie dowodami kierował się przypisując oskarżonemu sprawstwo i winę co do poszczególnych zachowań objętych czynem ciągłym. Winien to mieć na uwadze Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Na zakończenie należy przypomnieć, że Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. G. (1) co do pkt VIII części dyspozytywnej (w którym oskarżony ten został uniewinniony od czynów zarzucanych mu w punktach 684 i 685 części wstępnej). Ponadto Sąd Apelacyjny umorzył wobec T. G. (1) na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. postępowanie o czyny, w czasie których był on sprawcą nieletnim (pkt 346-463 oraz 682 i 683 części wstępnej zaskarżonego wyroku).

Co do apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) (adv. M. K. (2)) – autorem tego środka odwoławczego jest ten sam adwokat, który sporządził apelację w imieniu oskarżonego T. G. (1). W związku z tym omawiany środek odwoławczy zawiera de facto te same zarzuty, które zostały zamieszczone w apelacji dotyczącej wymienionego oskarżonego. Nie ma zatem potrzeby ponownego odnoszenia się do owych zarzutów (z uwagi na ich tożsamość). Wystarczy jedynie odwołać się do stanowiska Sądu Apelacyjnego przedstawionego w poprzedniej części uzasadnienia.

Na kanwie wywodów autora owej apelacji, dotyczących kwestii związanych z art. 258 § 1 k.k. (tożsamych w obu środkach odwoławczych sporządzonych przez adv. M. K. (2)) należy jedynie dodać, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 lipca 2012 r. (V KK 397/11) podkreślił, że (cyt.) „Dla przyjęcia działania w <<zorganizowanej grupie>> ustawa karna nie wymaga wszak stałego składu grupy. Jej członkowie mogą popełniać przestępstwa – tak jak to się działo in concreto – w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełnienia przestępstwa, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnienie przestępstw” (str. 11 uzasadnienia).

Przytoczony fragment orzeczenia Sądu Najwyższego odnosi się wprost w swej treści do błędnego twierdzenia apelującego, że skoro nie było (cyt.) „stałego grona członków domniemanej grupy, gdyż oskarżeni działali w różnych konfiguracjach osobowych, w różnych okresach czasu” (str. 6 apelacji dotyczącej T. G. (1)), to tym samym nie można im przypisać czynu z art. 258 § 1 k.k. Sąd Najwyższy w kwestii tej wyraził pogląd całkowicie odmienny, co stanowi kolejną okoliczność podważającą poglądy apelującego dotyczące istoty zorganizowanej grupy przestępczej.

W nawiązaniu do tej części obu apelacji (dotyczących T. G. (1) i R. K. (1)), w której autor powołuje się na okoliczność, że w sprawie II K 323/08 Sąd Rejonowy w Głogowie nie przyjął aby wymienieni oskarżeni oraz T. W. (1) działali w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 5 lipca 2012 r. (V KK 397/11) odniósł się do uzasadnienia wyroku tegoż Sądu wydanego we wskazanej w sprawie II K 323/08 nader krytycznie (str. 10-11 uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego).

Ponadto trzeba pamiętać, że art. 8 § 1 k.p.k. zapewnia samodzielność jurysdykcyjną Sądowi orzekającemu w danej sprawie. Przepis ten stwierdza, że „Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego Sądu lub organu”.

Na kanwie dokonanych w tym zakresie (co do art. 258 § 1 k.k.) ustaleń faktycznych Sądu meriti można jako przydatny w omawianej kwestii powołać wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydany w sprawie II Akr 138/92 (OSP 1993 r., z.3, poz. 65), w którym stwierdzono, iż „W ocenie wiarygodności dwóch różnych wersji zeznań świadka dotyczących tych samych okoliczności Sąd rozpoznający sprawę nie jest pozbawiony możliwości przyjęcia za prawdziwą tej wersji, którą inny Sąd w innej sprawie **prawomocnym wyrokiem**, uznał za fałszywe zeznanie wypełniające ustawowe znamiona przestępstwa z art. 247 §1 k.k. (ob.art. 233 §1 k.k.)”.

Można także wskazać tu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5.02.2003 r. (IV KKN 617/99), w którym stwierdzono, iż „Przepis art. 8 §1 k.p.k. stanowi, że Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zarówno zagadnienia faktyczne, jak i prawne. Związanie Sądu karnego poglądem prawnym innego Sądu jest zatem wyjątkiem od tej zasady i może zostać wprowadzone jedynie przez przepis ustawy, którego nie wolno wyklądać w sposób rozszerzający jego zakres. Wynika stąd, że Sąd rozpoznający daną sprawę ma – co do zasady – obowiązek rozstrzygać samodzielnie wszelkie zagadnienia prawne, a poglądy wyrażane w kwestiach wymagających rozstrzygnięcia mogą stanowić ważny materiał pomocniczy, którego Sąd nie powinien pomijać, lecz nie może być nim związany” (OSNwSK 2003/1/1284).

W związku z powyższym nie przyjęcie przez Sąd Rejonowy w Głogowie w sprawie II K 323/08 istnienia zorganizowanej grupy przestępczej z udziałem oskarżonych R. K. (1), T. G. (1) i T. W. (1) nie mogło implikować w tym zakresie orzeczenia Sądu Okręgowego, który miał pełne prawo przyjąć odmienne stanowisko w tej kwestii. Należy równocześnie zauważyć, że wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie wydany we wskazanej sprawie został uchylony przez Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 25 września 2012 r. (IV Ka 453/12) i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania wymienionemu Sądowi Rejonowemu w celu ponownego rozważenia kwestii związanych z art. 258 § 1 k.k.

Co do apelacji drugiego obrońcy oskarżonego R. K. (1) – adw. W. P. – autor tej apelacji również porusza zagadnienia związane z art. 258 § 1 k.k., w związku z czym należy jedynie odwołać się w tym zakresie do poprzednich części uzasadnienia dotyczących owej materii.

Jeśli chodzi o poruszoną w tym środku odwoławczym kwestię wymiaru orzeczonej wobec R. K. (1) kary odniesienie się do niej byłoby przedwczesne z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku co do wymienionego oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. – adw. Z. G. – apelacja ta w znacznej mierze poświęcona jest kwestii udziału Ł. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. Wywody apelującego w owej kwestii są zupełnie chybione. Udziału w grupie przestępczej nie można dzielić na okresy aktywne i pasywne i uzależniać od tego bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Jak wcześniej wspomniano występki z art. 258 § 1 k.k. ma charakter formalny, a przy tym stanowi czyn trwały. Co to oznacza zostało już uprzednio wyjaśnione.

To, że rola oskarżonego Ł. K. (1) polegała głównie na odbieraniu telefonów i wysyłaniu faksów (o czym pisze apelujący na str. 7 środka odwoławczego), nie stoi na przeszkodzie aby przypisać mu udział w zorganizowanej grupie przestępczej. W grupie takiej istnieje bowiem z reguły podział ról pomiędzy jej członkami. Ponadto nie wszyscy uczestnicy takiej struktury muszą się wzajemnie znać, ani też wiedzieć o roli innych osób w grupie. W związku z tym brak wiedzy współoskarżonych P. K. (1), T. W. (1) i J. C. (1) na temat Ł. K. (1) (vide str. 7 in fine apelacji), również nie

wyklucza sprawstwa tego ostatniego co do czynu z art. 258 § 1 k.k., tym bardziej że obciążające go wyjaśnienia złożyli R. K. (1) i T. G. (1) (co przyznaje sam apelujący).

Kwestionowanie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w oparciu o okoliczność, że modus operandi jej członków był nazbyt prosty („proste wyszukiwanie ogłoszeń o sprzedaży samochodów, a następnie ich oferowanie w celu doprowadzenia lekkomyślnych osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” – vide str. 7 apelacji), nie może stanowić argumentu przemawiającego za poglądem prezentowanym w tej materii przez autora apelacji. Klasyfikowanie określonych działań przestępczych (w kontekście art. 258 § 1 k.k.) według kryterium ich prostoty czy też skomplikowania jest zabiegiem absurdalnym.

W kwestii sprawstwa i winy oskarżonego co do czynu z art. 286 § 1 k.k. należy zgodzić się ze stanowiskiem autora omawianej apelacji, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest w tej części nazbyt ogólnikowe i nie wskazuje wystarczająco jasno dowodów świadczących o przestępczej działalności tegoż oskarżonego. Należą do nich głównie wyjaśnienia współoskarżonych R. K. (1) i T. G. (1), które winny zostać poddane głębszej analizie niż uczynił to obecnie Sąd I instancji.

Kwestie dowodowe, które apelujący porusza w końcowej części środka odwoławczego winny zostać rozważone przez Sąd meriti w toku ponownego rozpoznania sprawy.

Sygnalizowana przez apelującego okoliczność, że (cyt.) „Kwestia odpowiedzialności R. K. (1) i jego szajki była badana przez Sąd i to w tym samym okresie co w przedmiotowej sprawie” (str. 13 in fine apelacji), została już wcześniej omówiona na tle orzeczeń sądów różnych instancji wydanych na kanwie sprawy II K 323/08 rozpoznanej przez Sąd Rejonowy w Głogowie.

Co do wymiaru orzeczonej wobec Ł. K. (1) kary (o czym apelujący pisze na zakończenie swoich wywodów zamieszczonych w środku odwoławczym) należy stwierdzić, że odniesienie się do tego zagadnienia przez Sąd odwoławczy byłoby przedwczesne z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Co do apelacji drugiego obrońcy oskarżonego Ł. K. (1) – adw. W. Ż. – apelujący ten również kwestionuje uczestnictwo wymienionego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Była już na ten temat mowa w poprzedniej części uzasadnienia, w związku z czym nie ma potrzeby powtarzania zamieszczonych tam wywodów na ten temat.

Co do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary (o czym apelujący pisze w drugiej części środka odwoławczego) ponownie należy stwierdzić, że odniesienie się do tego zarzutu przez Sąd odwoławczy byłoby przedwczesne z uwagi na sytuację procesową istniejącą w niniejszej sprawie.

Co do apelacji obrońcy oskarżonych J. i Ł. C. (1) – apelacja ta zawiera wyłącznie zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonym kar. Z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku także w stosunku do J. i Ł. C. (1) (na skutek apelacji oskarżyciela publicznego) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, odniesienie się do tego zarzutu przez Sąd odwoławczy byłoby przedwczesne.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego M. Ż. – autor tej apelacji kwestionuje przynależność M. Ż. do zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Poglądy apelującego co do istoty czynu z art. 258 § 1 k.k. są jednak błędne. Wbrew twierdzeniu obrońcy wymienionego oskarżonego zorganizowana grupa przestępcza nie musi mieć struktury pionowej z wyraźnym przywództwem (str. 3 apelacji). Tego rodzaju grupa może mieć także strukturę poziomą bez hierarchicznego podporządkowania i widocznego przywództwa. Niemniej Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw aby kwestionować stanowisko Sądu I instancji, że w strukturze do której należał M. Ż. istniało przywództwo w osobie oskarżonego R. K. (1). Sąd meriti wskazał okoliczności świadczące o takim przywództwie (str. 497 in fine – 498 in principio uzasadnienia orzeczenia).

Na temat istoty czynu z art. 258 § 1 k.k. była już uprzednio mowa, w związku z czym nie ma obecnie potrzeby powtarzania zamieszczonych we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia wywodów w owej kwestii.

Co do wymiaru orzeczonej wobec M. Ż. kary (dotyczy tego druga część środka odwoławczego) odniesienie się do owego zarzutu byłoby przedwczesne z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku także w stosunku do wymienionego oskarżonego (w części skazującej) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego T. W. (1) – zgodzić należy się ze stanowiskiem apelującego, że dokonana przez Sąd meriti ocena materiału dowodowego w kwestii sprawstwa i winy oskarżonych (w tym również T. W. (1)) w zakresie czynu ciągłego, o którym mowa w pkt III części dyspozytywnej orzeczenia jest zbyt powierzchowna. Powinien mieć to na uwadze Sąd I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy.

Na temat istoty występkę z art. 258 § 1 k.k. była już mowa uprzednio, w związku z czym nie ma obecnie potrzeby powracania do tego tematu.

Odwoływanie się przez apelującego do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r. (V KK 397/11) jest zabiegiem chybionym. W części uzasadnienia związanej z apelacją obrońcy R. K. (1) wspomniano, że Sąd Najwyższy nader krytycznie ocenił uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie (wydanego w sprawie II K 323/08) w zakresie dotyczącym zorganizowanej grupy przestępczej (vide str. 10-11 uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego).

Podkreślić przy tym raz jeszcze wypada, że art. 8 § 1 k.p.k. zapewnia samodzielność jurysdykcyjną Sądowi orzekającemu w danej sprawie. W związku z tym, okoliczność że Sąd Rejonowy w Głogowie w sprawie dotyczącej R. K. (1), T. G. (1) i T. W. (1) nie przyjął istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., nie może implikować orzeczenia Sądu Okręgowego w tym zakresie, który ma pełną autonomię jurysdykcyjną. Ponadto dodać należy, że Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 25 września 2012 r. (IV Ka 453/12) uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie wydany we wspomnianej sprawie II K 323/08 i sprawę wymienionych wyżej oskarżonych przekazał do ponownego rozpoznania w celu rozstrzygnięcia kwestii związanych z zarzucanym im czynem z art. 258 § 1 k.k.

Twierdzenie autora omawianej apelacji, że stanowisko Sądu Okręgowego co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej jest (cyt.) „sprzeczne ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy” (str. 6 in fine) jest całkowicie nieuprawnione. Jak już bowiem wyżej stwierdzono Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2012 r. nie tylko nie zaaprobował poglądu Sądu Rejonowego w Głogowie co do braku zorganizowanej grupy przestępczej (z udziałem m.in. T. W. (1)), lecz poddał uzasadnienie tego poglądu przedstawione przez tenże Sąd jednoznacznej krytyce (vide str. 10-11 uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawie V K 397/11).

Co do apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1) – również i w tym przypadku należy zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, że Sąd meriti poddał zebrany w sprawie materiał dowodowy zbyt pobieżnej i powierzchownej analizie. W związku z tym rolą Sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie wyeliminowanie tego uchybienia.

Ponieważ autorem omawianego środka odwoławczego jest ten sam adwokat (Z. K.), który sporządził apelację w imieniu T. W. (1), odnośnie zagadnień związanych z istotą występkę z art. 258 § 1 k.k. należy odwołać się jedynie do poprzedniej części uzasadnienia (wywody apelującego, w owej kwestii przedstawione w obu środkach odwoławczych są bowiem tożsame).

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych M. C., R. G. i P. M. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (w tym od opłat za obie instancje) opiera się o art. 624 § 1 k.p.k.

Koszty nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz występujących w drugiej instancji obrońców na podstawie art. 29 ustawy – prawo o adwokaturze.